

Νικηφόρου Βυζαντινού

Άπό τό Έγώ στην Αϊωνιότητα

ΕΚΛΟΓΗ

Έκδόσεις Πελασγός
Ιωάννης Χρ. Γιαννάκας

ISBN 978 – 960 – 522 – 401 – 1

© Παναγιώτης Χατζηγεωργιάδης

Email : panoschatzigeorgiadis@gmail.com

<https://www.facebook.com/panos.chatzigeorgiadis>

<http://nikiforosvizantinospoetry.blogspot.gr/>

<http://iperalitheias.blogspot.gr/>

© Έκδόσεις ΠΕΛΑΣΓΟΣ, Ιωάννης Χρ. Γιαννάκινας

Χαρ. Τρικούπη 14, Τ.Κ. 106 79 Αθήναι

Τηλ.: 210-36.28.976, 210-64.40.021, Τοτ.: 210-36.38.435

acrocerao@hellasbooks.gr * www.hellasbooks.gr και

Facebook: ΠΕΛΑΣΓΟΣ – ΟΜΑΔΑ ΦΙΛΩΝ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

Α' ΕΚΔΟΣΗ: 2015

Στόν προστάτη καί παραστάτη μου,
μεγαλομάρτυρα καί θαυματουργό Άγιο Έφραίμ
τόν έν Νέα Μάκρη.

Στήν μνήμη τῆς γλυκύτατης μητέρας μου.
Στόν μεγάλο ἥρωα τῆς καθημερινότητας
πού μέ στηρίζει πάντοτε μέ ἄδολη ἀγάπη,
τόν πατέρα μου, διότι ὑπάρχουν ἥρωες
πού κανείς δέν θά τούς στήσει ποτέ ἀγάλματα.

Στόν ἀδελφό μου.

Στά πλέον ὄμορφα καί εἰλικρινή μάτια τοῦ
Έλληνικοῦ θεάτρου πού ἀποζητοῦν δικαίωση,
στήν Ελένη Παπαδάκη.

Έπίσης σέ ὄλους τούς ἄγνωστους, τιμίως καί
ἥρωικῶς ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος πεσόντες
ἀλλά καί τούς ἀδικοσκοτωμένους αὐτοῦ τοῦ
τόπου πού πέρασαν καί θά ἔρθουν, στούς
μικρασιάτες προγόνους μου πού κάποιοι
ὑποστηρίζουν ἀναιδῶς πῶς "συνωστίστηκαν"
στήν προκουμαία τῆς Σμύρνης, στήν μεταιχμιακή
γενιά μου, καθώς καί σέ ἐσένα ἀναγνώστη, πού
κρατᾶς ἐτοῦτο τό βιβλίο.

Έν Αθήναι, Απρίλιος 2015

*"Λίγες φορές αισθάνθηκα τόσο δέος, λυρική
εύαισθησία και φορτισμένη συγκίνηση.*

*Τό έργο του ενέχει μοναδική κινητικότητα,
φαντασία, γνώση και πάθος. Στίχοι πηγαῖοι, μελω-
δικοί, ώριμοι, έμπλεοι έθνικῆς ανάτασης και περη-
φάνιας μέ τούς όποιους μᾶς οδηγεί στίς ρίζες μας.*

*Ό Πάνος Χατζηγεωργιάδης τείνει νά γίνει
άρχηγός μιᾶς κατεύθυνσης ή όποία θά μπορούσε νά
όδηγήσει σέ πνευματική κοινωνία.*

Κώστας Πρέκκας
"Ήθοποιός - Σκηνοθέτης"

*Εὐχαριστῶ ὅσους πίστεψαν σέ ἐμένα, ἀλλά
πρωτίστως ὅσους δέν τό ἔκαναν, διότι μέ
ἀναγκάζουν στό νά προσπαθῶ
περισσότερο. Ἐπίσης εὐχαριστῶ τόν ἐκδότη
μου, ὁ ὁποῖος μου ἔδωσε τήν εὐκαιρία νά
ἀκουστῆι ἐτούτη ἡ φωνή τῆς συνειδήσεως.*

Ποίηση βγαλμένη ἀπ' τὰ παλιά

*«Ελᾶτε κι ἄλλοι ἄχρηστοι, χωρὶς καμιάν οὐσία
στὴν ἄκρη σπρῶξετε τοῦ γκρεμοῦ ἐτοῦτο ἐδῶ τὸν τόπο
ρακένδυτους ἀφήστε μας, χωρὶς περιουσία
γνωστὸν τοῖς πᾶσι ἄλλωστε, πῶς ἔχετε τὸν τρόπο»*

Ποίηση βγαλμένη ἀπ' τὰ παλιά, ποίηση δια-
χρονική, μὲ ἐπιρροὲς ἀπὸ Σουρῆ, Σολωμὸ καὶ Πα-
λαμᾶ. Ποίηση ποὺ μιλά στὴν ψυχὴ τοῦ Ἑλληνα.

Αὐτὰ τουλάχιστον νοιώθει ὁ ἀναγνώστης
τῶν δημιουργημάτων τοῦ Πάνου Χατζηγεωργιάδη,
καθὼς περιπλανᾶται στοὺς στίχους καὶ στὶς ρίμες
του, μέσα ἀπὸ τὴν ἐκπληκτικὴ σύνθεση λογίας καὶ
δημοτικῆς γλώσσας, τὴ σύνθεση δηλαδὴ τῆς καθο-
μιλουμένης τῶν Ἑλλήνων, ποὺ βάνουσα κακοποι-
ήθηκε ἀπὸ «καθαρότητες» καὶ βαρβαρισμοὺς μὲ
νομοθετήματα καὶ ἀυθαίρετες παρεμβάσεις.

Ὁ καθαρὸς λόγος τοῦ ποιητῆ δὲν χρειάζεται
φτιασίδια καὶ βερμπαλισμούς. Ρέει ἀσταμάτητος
ἀπὸ τὴν ψυχὴ στὸν νοῦ καὶ ἀποτυπώνεται μὲ
ἀπλοῦς στίχους καὶ ἐκφράσεις.

Τὰ ποιήματά του, εἴτε ἔχουν ἀναφορὲς στὴν
Ἱστορία

*Τὸν ραγιαῖ μὴν τὸν λυπᾶσαι
δὲν τοῦ πρέπει νὰ σωθεῖ
ἕνα μόνο νὰ θυμᾶσαι
ἔχει ἤδη σκοτωθεῖ*

εἶτε σὰ συναισθήματα καὶ σὸν ἔρωτα

Κάποτε ρώτησες ὁ ἔρωτας τί νᾶναι

κανεῖς δὲν μπόρεσε νὰ σοῦ μιλήσει καθαρά

βλέπεις οἱ ἄνθρωποι γιὰ πάντα θὰ ξεχνᾶνε

αὐτὸ τὸ κάτι ποὺ τοὺς δίνει τὴν χαρά,

ἀποτυπώνουν γλαφυρὰ τὴ λαχτάρα τοῦ ποιητῆ νὰ φωνάξει δυνατὰ τὴν ἀγωνία του γιὰ ὅσα συμβαίνουν στὴν πατρίδα, γιὰ ὅσα θὰ διαμορφώσουν τὸ μέλλον της, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅσα ἀδυνατεῖ νὰ ὑλοποιήσει μὲ πράξεις, τόσο ὡς μέλος μιᾶς ὁλότητας ὅσο καὶ ὡς ἄτομο στὶς διαπροσωπικὲς σχέσεις του.

Εἶναι αὐτὴ ἡ διαχρονικὴ ἀνάγκη τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων, νὰ μιλήσουν γιὰ ὅλα αὐτά, ὥστε νὰ μὴ βρεθεῖ ποτὲ κανεῖς νὰ τοὺς πεῖ «γιατί δὲν ἔκανες τὸ χρέος σου, ἐσὺ ποὺ ἤξερες καὶ τᾶβλεπες, γιατί δὲν τὰ εἶπες σὲ μᾶς, τοὺς ἀνθρώπους τῆς καθημερινότητας, ποὺ ἡ χρεία τῆς ἐπιβίωσης μᾶς τρώει ὅλη τὴ ζωτικότητα;». Αὐτὴ ἡ ἀνάγκη ὀδηγεῖ καὶ τὸν Πάνο Χατζηγεωργιάδη πού, πιστὸς στὸ ὅτι οἱ ποιητὲς πρέπει νὰ μὴ σιωποῦν, ἴσταται στένων ἐν μέσῳ ἐρήμου, μὲ θρηνο κι ἐλπίδα συνάμα, μὲ τὴν προσμονὴ οἱ ἄνθρωποι καὶ τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων νὰ ξαναβροῦν τὴ δύναμη «νὰ πάρουν μιὰν ἀνάσα σὸν καθαρὸν ἀγέρα τῆς αἰωνιότητος».

Ἐξ ἄλλου, ὅπως πολὺ εὐστοχα ἐπισημαίνει στὸ «Χρυσοῦν ἀπόγευμα στὸ Θέατρο»,

«Ο κόσμος φτιάχτηκε για ἑμᾶς
καὶ για ἑμᾶς χαλιέται
μὴν κλαῖς για ὅ,τι πέρασε,
τίποτε δὲν ξεχνιέται
ἔτσι μοῦ ἀποκρίθηκες
μ' ἓνα μονάχα βλέμμα
μὲ δύο μάτια παιδικὰ
ποὺ ἐχθρεύονται τὸ ψέμμα»...

Ἰωάννης Χ. Κουριαννίδης
Διευθυντῆς τοῦ περιοδικοῦ
«Ἐνδοχώρα»

Προλογικό σημείωμα του Συγγραφέα

Συνέλληνες, φίλες και φίλοι

Στό παρόν, θά αναφερθῶ ἐν ὀλίγοις στόν σκοπό τοῦ παρόντος βιβλίου ἀλλά καί θά δώσω μία γενικότερη εἰκόνα γιά ὅτι θά διαβάσει κανεῖς ἐδῶ.

Καταρχᾶς λίγα λόγια σχετικά μέ τήν δομή τοῦ ἔργου. Ἡ συγκεκριμένη ἐκλογή, ἀποτελεῖται κατά βάσιν ἀπό τρία μέρη τά ὅποια διαχωρίζονται ἀναμεταξύ των ἐμφανῶς, διαμέσω ξεχωριστῶν τίτλων.

Στό πρῶτο μέρος, τήν "Σπορά" ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπό 27 ἔμμετρα ποιήματα, ὑπάρχουν τά πατριδοκεντρικού ὕφους πονήματά μου, σέ μία ὅσο τό δυνατόν αὐστηρότερη κατά τά δικά μου κριτήρια τόσο νοηματικά ὅσο καί τεχνικά ἐπιλογή. Ἀκολουθεῖ τό δεύτερο μέρος, τά "Κομμάτια τῆς ψυχῆς" πάλι σέ ὕφος ἔμμετρο ὅπου ἐμπεριέχει 26 ποιήματα μέ θέματα ἐμπνευσμένα, μέσα ἀπό τήν κοινωνία καί τίς διαπροσωπικές σχέσεις, ποιήματα τά ὅποια ἀναφέρονται στήν μοναξιά τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, στόν ἔρωτα, ἀλλά καί σέ ὅτι γίνεται γύρω, μέ ὕφος καταγγελτικό. Τέλος στό τρίτο μέρος, ὁ ἀναγνώστης θά διαβάσει ἕναν μικρό θεατρικό μονόλογο ἀφιερωμένο στήν ἀδικοχαμένη μας ἠθοποιό τοῦ μεσοπολέμου ἡ ὁποία ἐκτελεῖται

κατά τήν διάρκεια τῶν Δεκεμβριανῶν, τήν ἀλη-
σμόνητη ὅσο καί σχεδόν συνάμα τόσο γιά τόν λαό
ὅσο καί γιά τούς ἠθοποιούς ἄγνωστη, Ἑλένη Πα-
παδάκη.

Τοῦτο τό μικρό θεατρικό γράφεται χάριν μνη-
μοσύνου καί ὡς μία προσπάθεια ἐμοῦ νά τιμήσω
τήν ἐν λόγῳ καλλιτέχνηδα, ἡ ὁποία προσέφερε το-
σα στό θέατρό μας καί στήν τέχνη γενικότερα, ἀλ-
λά τεχνιέντως παραμένει λησμονημένη, ἀπό ὅτι
σήμερα λυμαίνεται τήν τέχνη καί πλασάρεται
στόν κόσμο ὡς τέτοια. Ἐπίσης ὅλο αὐτό, διανθί-
ζεται ἀπό ἀρκετά ρητά καί ἐπιγράμματα, πάντοτε
ὑπό τό φιλολογικό μου ψευδώνυμο, τό "Νικηφόρος
Βυζαντινός".

Τό σύνολο τοῦ ἔργου, ἀποτελεῖ μία προσπά-
θεια καταγγελίας καί προβληματισμοῦ γιά ὅτι
γίνεται γύρω, ἕνα σύγχρονο "κατηγορῶ" γιά τό κα-
τάντημα αὐτοῦ τοῦ τόπου. Πρόθεσή μου προφα-
νῶς καί δέν ὑπῆρξε ποτέ τό νά ἐκδοθεῖ ἀπλῶς ἕνα
ἀκόμη βιβλίο ποίησης τό ὁποῖο θά μέ ἐντάξει στήν
κατηγορία τῶν "ποιητῶν" καί ἴσως σέ κάποια ἔνω-
ση λογοτεχνῶν, ὅτι γράφεται ἐδῶ δέν ἔχει ἀπο-
δέκτη ἕναν μικρό κύκλο "χαμένων στόν κόσμο
τούς ποιητῶν", ἀλλά τόν λαό μου.

Ἡ "Σπορά" γράφεται μέ τό βλέμμα στραμμέ-
νο πρός τά πίσω, στό ἀπώτατο ἀλλά καί νεότερο
παρελθόν γιά τοῦτα τά χῶματα, μέ σκοπό νά προ-
βληματίσει καί νά ἀφυπνίσει ὅτι, ἐξακολουθῶ νά
πιστεύω κοιμᾶται βαθιά, ἐντός τῆς Ἑλληνικῆς συλ-

λογικῆς ψυχῆς, κάτι τό ὁποῖον ὀφείλεται ἀποκλειστικά στό πόσο εὐκόλα ἔπεσε αὐτός ὁ λαός στήν παγίδα τῆς ζωῆς μέ "δανεικά καί χωρίς ἰδανικά", ξεχνώντας καί ἀνταλλάσσοντας ἴσως, τό ἔνδοξο παρελθόν του (πού κάποιοι φροντίζουν καθημερινά καί ὅπως ἡ θάλασσα ἀλλοιώνει τόν σκληρό βράχο καί τόν μετατρέπει σέ βότσαλο, νά λιάνουν ἕως ἀηδίας, ἕως μή ἀναγνωρίσεως), μέ μία ζωή εὐκόλη, μία ζωή ραγιά καί ἀνελεύθερου πολιορκημένου.

Μέσα ἀπό τά ποιήματα αὐτά παρελαύνουν οἱ ἥρωικές μορφές τοῦ παρελθόντος, οἱ ὁποῖες δέν θά πρέπει ποτέ νά εἰδωθοῦν ὡς σκονισμένα πορτραῖτα τά ὁποῖα βγάζει κανεῖς ἀπό τό χρονοντρούλαπο τῆς ἱστορίας μία φορᾶ τό χρόνο, ἀλλά ὡς ζωντανά παραδείγματα τά ὁποῖα ὀφείλουν νά φωτίσουν τίς ζωές ἡμῶν ὅσο τό δυνατόν, ἐξάλλου ἡ καταγραφή τῆς ἱστορίας δέν ἔχει κανέναν λόγο ὑπαρξῆς πέρα ἀπό τόν παραδειγματικό της ρόλο διά τό παρόν καί τό μέλλον.

Τά δέ, "Κομμάτια τῆς ψυχῆς" εἶναι γραμμένα μέ τό βλέμμα στόν διπλανό ἀλλά καί ἐντός ἡμῶν, καταγγέλουν δρώντας ὡς ἕνας καθρέπτης, τό κατάντημα τῆς κοινωνίας μας προσβλέπωντας καί εὐελπιστώντας ἔτσι, στόν προβληματισμό μας καί τήν ἄμεση ἀνάγκη γιά ἐσωτερική πρωτίστως ἀλλάγη τῆς στάσης τῆς ζωῆς μας, μία ἀλλαγή πού σέ ἕνα ἀέναο διαδραστικό παιχνίδι θά ἐπηρεάσει καί τούς ἄλλους. Θά τολμοῦσα νά πῶ πῶς ἀποτελοῦν

έναν ύμνο στον "άνώτερο άνθρωπο" και είναι γραμμένα με απεριόριστη αγάπη προς αυτόν.

Τέλος ο μικρός θεατρικός μονόλογος με τίτλο "Άκουσε με" αν και γράφεται με αφορμή το ιστορικό και ύπαρκτο πρόσωπο της αδικοχαμένης Έλένης Παπαδάκη, δεν πέφτει εις την παγίδα του να μείνει μόνον εκεί, στην στείρα καταγραφή ενός γεγονότος αδιαμφισβήτητα καταδικαστέου και αίσχρου, (στην ουσία ουδεμία αναφορά γίνεται στις ιστορικοκοινωνικοπολιτικές συνθήκες που όδηγησαν στην εκτέλεσή της, σε σημείο που αν ο αναγνώστης δεν γνωρίζει το πρόσωπο θα θεωρήσει την επιλογή της Παπαδάκη ως ήρωίδα, ως έντελως τυχαία) αλλά παίρνει την Παπαδάκη και την συμβολοποιεί, την μετασηματίζει στο σύμβολο του άξιου ανθρώπου ο οποίος θάβεται καθημερινά από τα σκουπίδια και τους ανάξιους οι οποίοι κατακλύζουν τις ζωές και την καθημερινότητά μας.

Σίγουρα είναι πολλοί οι αναγνώστες οι οποίοι θα βρουν κομμάτια της ήρωίδας αυτής εντός τους, θα κατανοήσουν βαθιά πώς δεν είναι απαραίτητο να εκτελεστεί προκειμένου να σε καταδικάσουν στην "μή - ύπαρξη" και έτσι να μπεις και σύ στην μεγάλη φυλακή του περιθωρίου έως ότου έρθει να σε συναντήσει και έσένα ο βιολογικός σου χαμός και το σβήσιμο του ονόματός σου, από την βίβλο των ζωντανών.

Τό επίσης τραγικό σημείο με τό όποιο πραγματεύεται τό μικρό αυτό θεατρικό, είναι και τό

ζήτημα, τοῦ νά σέ "θυμοῦνται γιά λάθος λόγο", νά περάσεις στήν ἀνυπαρξία ἢ τέλος πάντων σέ ἄλλες σφαῖρες τῆς ὑπαρξης, ὡς ἓνα παρεξηγημένο πλάσμα τό ὁποῖο οὐδεὶς ἐνθυμεῖται γιά τήν προσφορά του στοὺς γύρω, ἀλλά μόνον γιά μία νύχτα, αὐτήν τῆς κατά σάρκα δολοφονίας σου. Τό ζήτημα τῆς ὑστεροφημίας τό ὁποῖον καί οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι θεωροῦσαν πολύ σημαντικό, θίγεται ἐδῶ ἐπίσης ὡς καίριο θέμα τό ὁποῖον ὀφείλει νά ἀπασχολεῖ τήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη.

Τά σκουπίδια τά ὁποῖα ἔστειλαν στό ἐκτελεστικό ἀπόσπασμα τήν Παπαδάκη, δέν ἐκτελοῦν μόνον τήν ἴδια ἀλλά καί ἓναν ὁλόκληρο κόσμο, τόν κόσμο τῆς πραγματικῆς τέχνης ἐξαπολύοντας ταυτόχρονα ἓναν πόλεμο ἀδυσώπητο ἐνάντια στήν καλλαισθησία καί ἀλλοιώνοντας φοβοῦμαι ἀνεπιστρεπτί, τό κοινωνικό αἰσθητήριο περί τέχνης καί ζωῆς γενικότερα. Κάθε φορά πού ἡ ἀθλιότητα καί ἡ ἀτεχνία παρουσιάζεται ὡς τέχνη, ἡ Παπαδάκη ξαναζεῖ τήν νύχτα τῆς δολοφονίας της.

Καταλήγωντας, εὐελπιστῶ πῶς ὁ ἀναγνώστης θά βρεῖ τό παρόν ἐνδιαφέρον τόσο καλλιτεχνικά ἀλλά καί ὡς ἓνα γενικότερο σημεῖο ἀναφοράς καί προβληματισμοῦ γιά ὅτι μᾶς συμβαίνει τόσο προσωπικά ὅσο καί κοινωνικά. Ἡ ἐθνική μας ἀξιοπρέπεια ξεκινᾷ ἀπό τήν ἀτομική μας ἀξιοπρέπεια καί πλέον ἔχοντας φτάσει πολλά σκαλιά παρακάτω ἀπό τό νά χαρακτηριζόμαστε ἄνθρω-

ποι, θεωρῶ πῶς ὁ καθείς ἐξ ἡμῶν ὀφείλει νά θέσει τίς κόκκινες γραμμές του καί ὀφείλει νά τό κάνει ὡς ὑπέρτατο προσωπικό ἀλλά καί κοινωνικό καθήκον. Ὁ ἄνθρωπος δέν γεννιέται ἄνθρωπος, γεννιέται ζῶον, τό ὁποῖον παλεύει πρὸς τόν ἐξανθρωπισμό, κάθε μέρα πού περνᾷ ἐπὶ τῆς γῆς σέ ἕναν ἀγῶνα αὐστηρά προσωπικό.

Ἔτσι πρὶν ὅλους μᾶς σκεπάσει ἡ μεγάλη νύχτα πού θά ἔλθει γιά τόν καθένα μας ξεχωριστά, ἡ νύχτα τοῦ θανάτου, ἄς δοῦμε ἐπιτέλους καθαρά τό πού βαδίζουμε τόσο ἐμεῖς ὅσο καί οἱ γύρω μέσα σέ αὐτό τό ἀέναο γαῖτανάκι τοῦ χρόνου, τοῦ τόπου, τῆς ζωῆς καί τοῦ χαμοῦ, ἄς ζήσουμε μέ οὐσία τίς μέρες καί ὄχι ἀπλῶς ἀναπνέοντας.

Μετά τιμῆς, Ἐν Ἀθῆναις, Ἀπρίλιος 2015

Πάνος Χατζηγεωργιάδης

Μέλος ἔνωσης μουσικοσυνθετῶν Ἀγγλίας
Λογοτέχνης καί Δημοσιογράφος

Ἡ Σπορά

*“ὦ, τῆς Ἑλλάδος ὀξύμωρον κάλλος,
τόπος μικρός, μά συνάμα μέγας”*

Νικηφόρος Βυζαντινός

Όπου τάφος, όπου μνήμα
όπου κόκκαλα σπαρμένα
τῆς πατρίδος εἶναι κτῆμα
ποτισμένα μέ τό αἷμα”

”Τήν λευτερία κανείς ἀφέντης δέν χαρίζει
οὔτε μέ κλάψες θά στήν δώσουνε ποτέ
ἄν ἡ ψυχή σου εἶν θεριό καί τό ἀξίζει
μολῶν λαβέ σκλάβε τοῦ κόσμου νοῆτε”

”Ἄγιοι μαρτυρήσαντες καί ἥρωες τοῦ τόπου
ἐβγαῖτε ἀπό τούς τάφους σας νά δεῖτε τό κατάντι
πόσο πολύ πιό χαμηλά φτάνει ἡ ζωή τ'ἀνθρώπου
σάν ζεῖ χωρίς ἰδανικά μέσ τῆς ζωῆς τ'ἀγνάντι”

1940

Μαύρη νύχτα ξεκινήσαν
για νά πᾶν ἐκεῖ ψηλά
καί μέ δόξα πλυμμηρίσαν
τῆς Ἑλλάδας τά βουνά.

Πολεμοῦν σάν τά λιοντάρια
ὁ ἐχθρός δέν τούς νικᾷ
πλήθος ἄξια παλληκάρια
πέφτουν για ἰδανικά.

Ἡ θυσία τους μεγάλη
μπρός τους στέκουμε μικροί
μαζευόμαστε καί πάλι
στῆς ἀνδρείας τήν γιορτή.

Λίγα κόκκαλα θυμίζουν
τήν χαροκαμμένη γῆ
στόν ἀγέρα ψιθυρίζουν
τῶν ἡρώων τήν ὀργή.

«Ἡ ἱστορία γράφεται ὅταν λές "ΟΧΙ"
ἐκεῖ πού ὅλοι περιμένουν νά πεις "ΝΑΙ"»

Άγνωστος

(Στόν άγνωστο στρατιώτη)

Πέρασαν κιόλας τόσα χρόνια
άπ' τοῦ θανάτου σου τήν μαύρη τήν γιορτή
σάν νά σέ τύλιξε μέσα στά χιόνια
αίώνια δόξα μά κι' απέραντη σιώπη.

Τήν μάνα φίλησες στά χέρια
κι' εἶπες θά γύριζες ξανά
μόνο δυό μαῦρα περιστέρια
γυρίσαν πίσω καί εἶν' ὅλα σκοτεινά.

Ποιός νά τό ξέρει ποῦ κοιμᾶσαι
άν θά κρυώνεις τώρα πιά
τόν θάνατό σου άν θυμᾶσαι
καί τό πώς πέθανες φρικτά.

Άγνωστος μένεις μέσ τό μνημα
μακριά άπ' τήν θάλασσα τῶν ζωντανῶν
μικρή ή ζωή σάν ένα κύμα
πού τρεμοπαίζει μεταξύ τῶν άστεριῶν.

Διαβάτη στάσου

Διαβάτη στάσου
για λίγο σταμάτα
καί ξεκουράσου
στής μοίρας τήν στράτα.

Ἐδῶ πού βρίσκεσαι
σεμνά κοιμᾶμαι
χρόνους πολλούς
καί γώ δέν θυμᾶμαι.

Τήν ἱστορία νά σοῦ θυμίζω
σάν τόν ἀγέρα σέ νανουρίζω
τό αἷμα πού τρέξε στή γῆς ἀπάνω
τό κλάμα πού ἔκαμα προτοῦ πεθάνω.

Σάν θά σταθεῖς νά ξαποστάσεις
μήν τό τολμήσεις καί μέ ξεχάσεις
κατάρα κι εὐχή μέ πόνο σοῦ δίνω
τόν τόπο αὐτόν στά χέρια σου ἀφήνω.

*Ἡ λευτεριά σιχάθηκε
ραγιάδες ν'ἀντικρύζει
σ' ὄρη καί ἄγρια βουνά
μονάχη τριγυρίζει*

Εἰς Διχόνοϊαν

Ὡ διχόνοια κατατρέχεις
τῶν Ἑλλήνων τίς ψυχές
τόσο πιά πού δέν ἀντέχεις
τίς πληγές τίς ἀνοιχτές.

Τόσο αἶμα, τόσο δάκρυ
ὅπου ἐχύθηκε στήν γῆς
πέρα ὡς πέρα, ἄκρη ὡς ἄκρη
κλαίουσα στέκει ἡ πατρίς.

Κι ἔπειτα ἀπό τόσο θρήνο
κι ἀπό τέτοιο ὄδυρμό
τήν γεννήτρα γῆ ἀφήνω
τυλιγμένη στόν θυμό.

Τέτοιο μῖσος, προδοσία
ὀφθαλμός ἀντί ὀφθαλμοῦ
εἶν ἡ μόνη περιουσία
τοῦ τρανοῦ αὐτοῦ λαοῦ.

*"Ζῶ ἐν μέσῳ παραφρόνων
ἀμνημόνων καί ἀφρόνων
ἀενάως διαπιστώνων
τά στραβά πολλῶν αἰώνων"*

Ἐσχάτη προδοσία

Πές μου τό ἄκουσες ξανά
μάννα τήν κόρη νά πουλᾶ
γιά ἓνα πιάτο τῆς ντροπῆς
στά δύο σέ κόψαν κι ὅμως ζεῖς.

Μές τίς σπηλιές τοῦ μαχαιροῦ
ζήσαν θεριά ἀνθρωπινά
καί στίς κρεμάλες τῆς ντροπῆς
σβήσαν τά ὄνειρα θαρρεῖς.

Κόρη ἐσύ τῆς ὀμορφιάς
μήν κλαῖς καί μήν λυπᾶσαι
μέ τ' ὄνειρο τῆς λευτεριάς
ξυπνᾶς μά καί κοιμᾶσαι.

Πάνω στήν τρέλλα τῶν καιρῶν
ψάχνεις τό δίκιο τῶν θεῶν
μά δέ θά τό βρεῖς δῶ στή γῆ
Κύπρος, πληγῆ μας ἀνοιχτή.

Ζωντανοί - Νεκροί

Ὡ, νεκροί πού μᾶς κοιτᾶτε
μέ τά ροῦχα αίματωμένα
πόσους χρόνους τριγυρνᾶτε
μέσ τόν κόσμο καί τό ψέμμα;

Ποιά κατάρα σᾶς κρατάει
σέ αὐτή τήν γῆ δεμένους
καί δέν εἶστε δῶ καί χρόνια
μέ τούς ἄλλους πεθαμένους;

Εἶν ὁ πόνος πού δέ ζεῖτε
μεγαλύτερός τῆς ζήσης
ἕνας πόνος πού θά νιώσεις
μόνον σάν θά τήν ἀφήσεις.

Σάν φαντάσματα τοῦ νοῦ μας
καί τοῦ πρότερου ἑαυτοῦ μας
σέ μία γῆ ἐρειπωμένη
ζωντανοί, νεκροί χαμένοι.

"Ἐλλάς ὡ χώρα τοῦ φωτός
λαμπροῦ του παρελθόντος
κατέστης φάσμα τῆς νυκτός
καί ὁμοιάζουσα φρικτῶς
ὡς τεθνεούσης ζῶντος"

Ἡ τελευταία μέρα

Στῆς πόλης μέσα τὴν φωτιά
σάν τρέχει ὁ λογισμὸς σου
ὅλα τριγύρω χάνονται
λές κι ἔχασες δικό σου.

Ἀπὸ παντοῦ ἀκοῦς κραυγές
οὐρλιάζουνε τὰ πλήθη
αἷμα καὶ πόνος προσφορὰ
στά μανιασμένα στίφη.

Μονάχος στέκει ὁ βασιλιάς
κανεὶς δὲν ἔχει μείνει
μέσα στὴν κάψα τῆς φώτιας
τὸν ἄθλιο κόσμο ἀφήνει.

Σάν καπετάνιος καραβιοῦ
ποῦ ξέρει πὼς ἐχάθει
πέφτει μέ σῶμα καὶ ψυχή
στῆς ἄβυσσου τὰ βάθη.

Κόσμε πὼς μίκρηνες γιὰ δές
ἀνάξιος προγόνων
τὴ μοίρα σου πάντα νά κλαῖς
στά βάθη τῶν αἰώνων.

Ἦρθαν

Λίγη ντροπή δέ σου μείνε καί λίγη τσίπα
νά περιμένεις τούς βαρβάρους νά σέ σώσουν
τήν ὑπαρξή σου ἔκρυψες σέ τούτη ἐδῶ τήν τρύπα
ζώντας μέ μίαν προσμονή, νά σέ γλιτώσουν.

Τῆς ὑπαρξῆς σου διάβηκαν τά τείχη
καί σύ παιδί ἀμούστακο, τούς ἀνοιξες νά μποῦνε
κερκόπορτες βρῆκαν πολλές, ἄπ' τήν στραβή σου
τύχη
κι ἄπ' τούς κακούς λογαριασμούς πολλά κακά θά
ῥθοῦνε.

Ἦρθαν οἱ βάρβαροι, τό δίχως ἄλλο
μέσα στῆς πόλης τά στενά περιδιαβαίνουν ἤδη
μαζί μ' αὐτούς νά, φτάνει ἔρχεται κακό μεγάλο
κι ἡ μοίρα σέ περιγελαῖ ὡς νάσουνα παιχνίδι.

Κι ἂν κάποιος κάποτε σταθεῖ στά λίγα λείψανά σου
μέ ἀπορίαν περισσή πῶς πέθανες δῶ χάμω
μέ θάρρος πού σοῦ ἔλλειψε καί μέσ τά δάκρυά σου
νά πεις πῶς ἔχτισα πολλά ὄνειρατα στήν ἄμμο.

Κατατρεγμός

(Μνήμη ἠθοποιοῦ Ἑλένης Παπαδάκη)

Ἄθλιοι πλέον πάψετε
μέ στόμφο νά θρηνεῖτε
σιχαμερῶς καί γοερῶς
τό ψεῦδος νά ὑμνεῖτε.

Κατατρεγμός τῶν ἀξιῶν
τόν τόπο αὐτόν βαραίνει
ἀέναος, ἄνισος ἀγών
καί τό κακό πληθαίνει.

Μαῦρες σκιές περιγελοῦν
τό φῶς καί τήν ἐλπίδα
τό μέρος τοῦτο ὀδηγοῦν
χωρίς μίαν ἠλιαχτίδα.

Ὡ μέγα ψεῦδος κυβερνᾷς
ἐτούτη ἐδῶ τήν πλάση
ἢ ἀλήθεια δέν ἐμπόρεσε
τό νά σέ ξεπεράσει.

*“Ἡ ποίησή σου ἀνέγγιχτη
ὑμνήτρα τῶν αἰώνων
βροντᾶ λαλιά ἀκατάληπτη
σέ πληθος ἀπογόνων”*

Νικηφορός Βυζαντινός γιά τόν Κωστή Παλαμά

Λησμονιά

(Στούς Ἡρωες πού πέρασαν καί θα'ρθοῦν)

Ἐπάλεψες σάν τό λιοντάρι
ποτέ δέν ἔζησες δειλός
μαζί σου ἄντρες μέ καμάρι
σ' ἀκολουθοῦσαν πάντα ἐμπρός.

Ἐχθρό ποτέ σου δέν φοβᾶσαι
πάντοτε ἤσουν φρουρός
μά τώρα ἀνήσυχος κοιμᾶσαι
τί θ' ἀπογίνει ὁ λαός.

Κι ἂν σέ προδώσανε νά ξέρεις
κάποιοι ἀκόμα σ' ἀγαποῦν
σταμάτα πιά νά ὑποφέρεις
τό αἷμα ζεῖ καί θά τό δοῦν.

Κι ἀπό τοῦ τάφου τό σκοτάδι
εἶναι πολύ πιό φοβερό
τῆς λησμονιάς τό κρύο χᾶδι
σάν σέ σκεπάσει τό πικρό.

*"Ἡ θυσία καί ὁ ἐκάστοτε ἀγών γιγαντώνονται
ἀξιακῶς μέσω τῆς ἀπαξιώσεως τῶν" ?*

Νικηταρᾶς

Άγριες μάχες ἦταν ὅλη ἡ ζωὴ σου
ποτές δέν ἔζησες μικρά καί ταπεινά
πληγές γεμάτο ἦταν ὅλο τό κορμί σου
μά κι ἡ ψυχὴ σου προδομένη φοβερά.

Ἐχθρό ποτέ σου δέν λογάρισες κανένα
πάντοτε ἔκανες αὐτό πού πρέπει γιά σωστό
γενιές μυριάδες ξαναζοῦν μέσα στό αἷμα
π' ἄφησες ἄφθονο νά τρέχει καί καυτό.

Χιλιάδες σκύβουν οἱ ἐχθροὶ ἄπ' τό σπαθί σου
τό χέρι πιάνεται ἄπ' τό θανατικό
ἡ προδοσία τοῦ λαοῦ ἀνταμοιβή σου
ὅλοι σέ ξέχασαν τόν πιό σημαντικό.

Ἡ λησμονιά πάντοτε χαίρεται παιδιά της
νά ἔχει ἐσένα κι ὅσους κάναν τό σωστό
κι ἡ ἀηδία αἰῶνες μέσ στήν ἀγκαλιά της
κλαίει γιά σᾶς πού δέν σᾶς ἄξιζε αὐτό.

Μιά μέρα τά φέρε ἡ ζωὴ ἔξω στό κρῦο
χέρι νά ἀπλώσεις γιά ἀκόμα μιά φορά
νά πεις στόν κόσμο τόν μικρό στερνό ἀντίο
πού μόνο πίκρες σέ 'χει μάθει πῶς κερνά.

Ὁ Γέρος

Ἐχτές σέ εἶδα μιά στιγμή στό ὄνειρό μου
ἀκόμα τριγυρίζεις δῶ καί κεῖ
μ' ἀμέσως χάθηκες μέσ' τή βουή τοῦ δρόμου
ποιός εἶσαι γέρο ρώτησα, τί ψάχνεις κατά κεῖ.

Παιδί μου μ' ἀποκρίθηκες
ὁ γέρος εἶμαι τοῦ μωριά
πέρασαν κιόλας τόσοι χρόνοι
κί ἀκόμη ψάχνω γιά τήν λευτεριά.

Τήν εἶδες, τήν ἀπάντησες
μήν ἔμαθες κάτι γί' αὐτή
ἄν θά τήν βρεῖς πές μέ συνάντησες
καί στείλτην ἕνα γειά γιά νά μοῦ πεῖ.

Ὅχι ρέ γέρο δέν τήν βρῆκα
ἴσως ποτέ νά μήν ὑπῆρξε
μόνο μή κλαῖς φύγε μακριά μου
καί τόν καημό γιά πάντα πνίξε.

Ὁ Φάρος τῆς λευτεριάς

(Μνήμη Γρηγόρη Αὐξεντίου)

Μία μέρα κίνησες, νά βρεῖς τήν λευτεριά
τόν Λεωνίδα καί τόν διάκο τόν Θανάση
ἄντρες σωστούς μέ μία παλληκαριά
όπου κανένας δέν μπορεῖ νά ξεπεράσει.

Δρόμος τραχύς καί δύσκολος
μά πάντα δοξασμένος
σάν θά τόν πάρεις αἰώνια
θά εἶσαι τιμημένος.

Παλεύοντας μέσ τήν σπηλιά
σέ πῆρε ὁ χάρος ἀγκαλιά
μά δέν κατάλαβαν πώς μόνο
τῆς λευτεριάς σ' ἀνοίξανε, τό δρόμο.

Καί μέσα ἀπό τίς στάχτες
σοῦ παντοτινά θ' ἀνάβει
τ' ἄσβεστο φῶς τῆς λευτεριάς
νά βλέπουνε οἱ σκλάβοι.

*"Πάντες ἀναπνέουν, ἐλάχιστοι δέ,
εὐρίσκονται ἐν τῇ ζωῇ"*

Ὁ Χιλίαρχος

(Εἰς μνήμην στρατηγοῦ Ἡλία Κορμαῖ, ἥρωικῶς
πεσόντα ἐν Μανιακίῳ τό ἔτος 1825 ἐπὶ ἐλληνικῆς
ἐπαναστάσεως)

Πλάι σου ἀντρειωμένοι
σφάζουν τούρκους σά σκυλία
καί κρατοῦνε ἀναμμένη
τῆς πατρίδας τή φωτιά.

Μές τό αἶμα βουτηγμένη
προδομένη ἢ λευτεριά
σέ κοιτάζει ζαλισμένη
ἀπό τήν παλληκαριά.

Τ' ὄνομά σου δέν θυμοῦνται
πόσων ἄλλων εἶν' γραφτό
τά σκουλήκια προηγοῦνται
πάντα τό 'ξερες αὐτό.

Μές τό μνήμα ξαπλωμένος
στέκεις χρόνους καί ζωές
περιμένεις τούς προδότες
νά γελάσεις, μά ὅλο κλαῖς.

Ὅρατότης μηδέν

Σκοτάδι μαῦρο στέκει ἔμπρός μου
τό μέλλον ἄθλιο καί φρικτό
μονάχος σύμμαχος κι ἐχθρός μου
ἔχω τόν ἕνα μου ἑαυτό.

Μήν μέ κοιτάζεις λυπημένη
καί σύ πατρίδα μου γλυκιά
πού εἶσαι ἀπ' ὅλους πουλημένη
καί ζεῖς μιά σκλάβα λευτεριά.

Δυό μέτρα στέκω ἀπό τό τέρμα
ἄλλο δέν ξέρω ἄν κρατῶ
θεέ μου φύλαγε τά ἔρμα
τί κάνουν λάθος τί σωστό.

Πρέπει ξανά νά βρῶ τόν δρόμο
πού μ' ἔχει τάξει ἡ ζωή
θέλει δουλειά, ἰδρώτα, πόνο
ν' ἀναγεννιέσαι τό πρωί.

*“Οἱ σφαῖρες σου ψιθύρισαν
τό πιό μεγάλο ψέμμα
τό αἷμα σου πάνω στήν γῆς
ἄπ τό δικό σου αἷμα”*

Νικηφόρος Βυζαντινός γιά τόν Ἴωνα Δραγούμη

Προγόνων ὄραμα

Ἀπό τούς τάφους σου φωνάζουν
θαρρεῖς τό χῶμα σου μιλά
μέ πόνο, δάκρυ σέ κοιτάζουν
πόσο ἔχεις πέσει χαμηλά.

Πατρίδα πάντα τιμημένη
ἀπό προγόνους μέ καρδιά
ὅλη σου ἡ γῆς εἶναι σπαρμένη
μ'ἐλλήνων κόκκαλα ἱερά.

Μέσα στά αἵματα λουσμένη
αἰώνιο βάρος καί κακό
κρατᾶς σημαία ξεσκισμένη
τῆς γῆς αἰώνιο ἀφεντικό.

Κι' ἄν κυνηγᾶνε τό κορμί σου
νά κομματιάσουν τά σκυλιά
οἱ πρόγονοί μας, ἡ ψυχή σου
θά σέ φυλάν παντοτινά.

Προδοσία

Μιά ζωή βασανισμένο
εἶν' τό χῶμα πού πατῶ
μέ τό αἷμα ποτισμένο
τοῦ λαοῦ μου, τό καυτό.

Οἱ ἐχθροί μας σέ ζηλεύουν
θέλουν μόνο τό κακό
τά παιδιά σου σάν θεριεύουν
σπέρνουν φόβο, πανικό.

Μᾶς κυκλῶσαν οἱ προδότες
σιχαμένοι, βρωμεροί
ὁ Θεός νά μᾶς φυλάξει
μέχρι νά'ρθοῦν οἱ καιροί.

Λές καί κεῖνος ἔχει τάξει
στήν πατρίδα π'ἀγαπᾶς
μαύρη μοίρα μά καί δόξα
ποῦ δέ θά βρεῖς ὅπου πᾶς.

*"Διχόνοια καί προδοσία,οἱ ἀπό γεννέσεως δίδυμοι
πύργοι τῆς καταστροφῆς τοῦ ἔθνους τῶν ἐλλήνων"*

Σιγή

Μιλοῦσες στούς ἀνθρώπους
γιά πράγματα κρυμμένα
γιά ἥρωες πού κοιμοῦνται
μακριά στά περασμένα.

Ὁ κόσμος ἔγινε δειλός
κανείς δέν τούς θυμᾶται
καί ὅσοι τό τόλμησαν αὐτό
κι' αὐτούς πιά τούς φοβᾶται.

Σοῦ εἶπαν σκάσε καί μή μιλᾷς
κανένας λόγος ποτέ δέ σοῦ πέφτει
καί σύ δειλιάζεις καί πάντα σιωπᾷς
γιά νά μήν βγάλουν ἐσένα φταίχτη.

Κι ἄν σέ σκοτώσουν ἕνα πρωί
κι ἄν σοῦ βουλώσουν γιά πάντα τό στόμα
πάντα θά ψάχνουν πάνω στή γῆ
μήπως δέν πέθανες καί ζεῖς ἀκόμα.

Στά όπλα

Μεγάλη μέρα ξεκινᾶ
ξεσηκωμοῦ κί ἀγώνα
πῶς σέ προσμένανε νά'ρθεῖς
γενιές εἰς τόν αἰώνα.

Τό ὄνειρο τῆς λευτεριᾶς
τό εἶδε ὅλος ὁ Μωριάς
κί' ὀρκίστηκε ἤ νά νικήσει
ἤ ὁ θάνατος νά τόν σκορπίσει.

Ἡρωες καί ὀπλαρχηγοί
γίναν τοῦ κόσμου οἱ ὀδηγοί
στό αἶμα πνίξαν τόν ἔχθρο
κόψαν κεφάλια ἕνα σωρό.

Γιά τόν Χριστό, τήν Παναγιά
γίναν οἱ Ἑλληνες θεριά
οἱ σκλάβοι κάποτε ξυπνοῦν
καί τήν ζωή ἀποζητοῦν.

Μικρή τῆς Λαύρας ἐκκλησιά
μέ γίγαντα περπατησιά
φωνές προγόνων ἀντηχοῦν
τό μυστικό καλά κρατοῦν.

Σάν πέφτεις γιά τήν λευτεριά
τό αίμα γίνεται μιλιά
ανάξιοι ὅσοι δέν τ' ἀκοῦν
εἶναι ντροπή τους καί πού ζοῦν.

Στά σκοτάδια τῶν καιρῶν

Πουλημένη στέκεις πάνω
στά ἐρείπια ψηλά
καί κοιτάζεις λυπημένη
τῶν καιρῶν τήν καταχνιά.

Δέν ἀντέχεις ν' ἀντικρούζεις
τήν δική μας τήν γενιά
ἄθλια, μικρή καί ξένη
ἀπό τήν παλληκαριά.

Ζωντανοί νεκροί γυρνοῦμε
μέσ στήν ἄθλια ζωή
ἕνα θαῦμα καρτεροῦμε
νά φωτίσει νέα αὐγή.

Ἦρωες παντοῦ θαμμένοι
σ' ὄρη κι ἄγρια βουνά
περιμένουν προδομένοι
νά ξανάρθεις λευτεριά.

Στήν Πατρίδα

Τί θ' ἀπογίνει αὐτός ὁ τόπος
τί θ' ἀπογίνει αὐτῆς ἡ γῆ
σάν θά γεμίσει μέ ἀνθρώπους
πού ζοῦνε μέσα στήν σιγή.

Μικρούς ἀνθρώπους τιποτένιους
ἀνάξιους λόγου καί τιμῆς
πού σέρονται σάν τά σκουλήκια
στήν δοξασμένη ἐτούτη γῆς.

Στόν τόπο αὐτό ἐπερπατήσαν
κάθε λογῆς ἀγωνιστές
ἐπαναστάτες μ' ἄγριο βλέμμα
μά καί προδότες καί ληστές.

Ἄραγε θά βρεῖ αὐτό τό μέρος
ὀμόνοια, ἀγάπη, λευτεριά
σάν κι αὐτή πού ὄνειρευτήκαν
κλέφτες καί γέρος τοῦ Μωριά.

“Ὁ λησμονήσας τοὺς προγόνους,
λειτουργεῖ ὑπαρξιακῶς ὡς τροχοπέδη
μεταξύ παρελθόντος καί μέλλοντος”

Στόν Παῦλο Μελα̃

Τῆς Μακεδονίας στέμμα
τοῦ ἀγώνα ἀρχηγός
τό κορμί σου μέσ τό αἷμα
στέκει ἀγρυπνος φρουρός.

Πιά ὡς φάσμα τριγυρίζεις
στήν ματοβαμμένη γῆ
δέν ἀντέχεις ν' ἀντικρύζεις
τῶν ἀθλίων τήν σιγή.

Γύρω σου στέκουνε πάντα
τῶν ἡρώων οἱ μορφές
καί τοῦ ἔπους τοῦ σαράντα
τῶν παλλικαριῶν σκιές.

Μόνος σου κινᾶς, πηγαίνεις
κεῖ πού σέ 'τάξε ἡ ζωή
μέ ἀγάπη ὑπομένεις
τῆς πατρίδας τήν πληγή.

«Οἱ ἡμέρες εἶναι ὅλες ἴδιες,
ὁ ἄνθρωπος κάνει τήν ἱστορία.»

Τί στέκεις

Τί στέκεις ἄμοιρε ραγιά
στήν γῆ τήν ἀντρειωμένη
ἐσάπισες μέσ στήν σκουριά
κι ἡ δόξα περιμένει.

Ὅπου σέ σέρνουν ἐκεῖ πᾶς
ὡς σκλάβος δείχνεις γέρος
τόν θάνατό σου καρτερᾶς
εἰς ὅποιο τύχει μέρος.

Τήν ζωή σου μὴν ντροπιάζεις
καί μὴν ζεῖς μέσ τήν σκλαβιά
ἂν στά χαμηλά κοιτάζεις
δέ σοῦ πρέπει λευτεριά.

Μονάχος ἄπ' τόν λάκκο αὐτόν σηκώσου
κανείς δέν εἶναι γύρω νά σέ σώσει
τό θάρρος, τήν ἀλήθεια ἀρματώσου
ἢ θέλησή σου μοναχά θά σέ γλιτώσει.

«Ἑλλάδα χώρα τοῦ φωτός
λαμπροῦ του παρελθόντος
κατέστης φάσμα τῆς νυκτός
καί ὁμοιάζουσα φρικτῶς
ὡς τεθνεούσης ζῶντος»

Τό Χάραμα

(Ἐξαιρετικῶς ἀφιερωμένο στούς ἡρωικῶς καί
μαρτυρικῶς πεσόντες κατά τήν ἔξοδο τοῦ
Μεσολογγίου στά 1826)

Μαύρη πείνα τά χεῑ πνίξει
τά βρέ̄ ὅλα ἢ συμφορά
καί ἡ μάνα ἔχει σφίξει
τό παιδί̄ στερνή φορά.

Ἐξοδο ἀποφασίζουν
κλέφτες καί ὄπλαρχηγοί
μέ τό αἷμα τους ποτίζουν
τήν χαροκαμμένη γῆ.

Δές τόν Χρῆστο τόν Καψάλη
κι ἄν γεννιότανε ξανά
τήν φωτιά θά 'βάζε πάλι
πού χαρίζει λευτεριά.

Χάραμα κινοῦν καί πᾶνε
προδομένοι πολεμοῦν
οἱ ἐχθροί δέν τούς νικᾶνε
καί στήν γῆ πιά δέν πατοῦν.

Ραίνουν τά κορμιά μέ βάγια
πού ανέλπιδα βαστοῦν
λευτεριά ζητώντας ἅγια
νά σωθοῦν ἢ νά χαθοῦν.

Τόν ραγία μὴν τόν λυπᾶσαι
δέν τοῦ πρέπει νά σωθεῖ
ἕνα μόνο νά θυμᾶσαι
ἔχει ἤδη σκοτωθεῖ.

«Ἡ πίστις εἰς τόν θεόν,
δίδει δύναμην καί ἀξίαν
εἰς τόν ἐκάστοτε ἀγώνα»

Τρεῖς τοῦ Σεπτέμβρη

Τό ὄνειρο τῆς λευτεριάς
πουλήθηκε στά ξένα
χαθῆκαν ὅλα μονομιᾶς
καί μοιάζουν ξεφτισμένα.

Τρεῖς τοῦ Σεπτέμβρη κίνησες
τόν κόσμο γιά ν' ἀλλάξεις
ἄπ' τό μηδέν ξεκίνησες
ποῦ χρόνος νά προφτάξεις.

Τήν λευτεριά κυνήγησες
πλήγωσες τό κορμί σου
σπαθιά καί σφαῖρες λύγιες
μά ποῦ ἡ ἀνταμοιβή σου.

Μά δέν ἀλλάζουν οἱ καιροί
αὐτό εἶναι τό γραμμένο
στοῦ κόσμου τούτου τήν βοή
μέ αἷμα ποτισμένο.

Ὑπό σκιάν

Ἐμαθες χρόνια πιά νά ζεῖς
χωρίς τά ὄνειρά σου
τά ἔθαψες βαθιά στή γῆ
κι' ἄς κλαίει ἡ καρδιά σου.

Μά ποῦ πηγαίνεις χωρίς ἐλπίδα
χωρίς τό φῶς, μιάν ἡλιαχτίδα
μέσ τά σκοτάδια γυρίζεις ξένος
ἀπό τή μοίρα σου καταραμένος.

Ἄθλιε κόσμε ἀφορισμένε
μ' ἄθλια μοίρα φρικτή δικασμένε
τή λευτεριά σου γιά πάντα σκορπᾶς
ἀρκεῖ νά βρίσκεις ψωμί γιά νά φᾶς.

Πάνω ἄπ' τόν τάφο σου
βαριά σκιά
προγόνου κλαῖνε
στήν καταχνιά.

Σκοτάδι μαῦρο
σάπιοι καιροί
ποιά μοίρα Θεέ μου
μᾶς καρτερεῖ...

Χάριν μνημοσύνου

Γυρνῶ μέ πόνο τοῦ μυαλοῦ μου τίς σελίδες
νά δῶ τί ἔχει ἀπομείνει τελικά
ἀπ' τῶν ἡρώων τήν θυσία, τίς ἐλπίδες
πού ὅλοι σβήσαν ἀπ' τόν χάρτη ξαφνικά.

Μέ θλίψη βλέπω πώς πολλά δέν ἔχουν μείνει
ἀχαριστία τοῦ ἀνθρώπου μιά ζωή
σέ ὅσους νοιάστηκαν γιά αὐτόν, πάντοτε δίνει
πικρό ποτήρι λησμονιᾶς, χωρίς πνοή.

Μόνο ὁ ἀγέρας πού χτυπᾶ στό παραθύρι
μαζί του φέρνει τίς ἀνάσες τῶν παιδιῶν
τά βογγητά καί τίς κραυγές πού ἔχουν σπείρει
πάνω στίς ράχες τῶν ἀπάτητων βουνῶν.

Κι ἂν ἕνας τάφος καί σταυρός δέν σέ χωρίζουν
ἀπό τά ἀδέρφι σου πού πέσατε ψηλά
μιά ἡλιαχτίδα κι ἕνα φῶς σᾶς ξεχωρίζουν
φάρο μονάχο, γιά ὅσους ζοῦν στά χαμηλά.

«Ψυχή ἀδούλωτη, τῆς μοίρας ἡ ὑφάντρα
καί φῶς ἀνέσπερο, πού νίκησε τόν Ἄδη
Τοῦ χρόνου καί τοῦ τόπου εὐθύς,
δρασκελίσε τήν μάντρα
χύσου μ' ὄρμη ἀνείπωτη, ἐπάνου στό σκοτάδι»

Κομμάτια τῆς Ψυχῆς

*"Ανάμεσα στους θάνατους
πού ζεῖς ἐκ τῶν πραγμάτων
μία ζωή πού δέν τήν ζεῖς
θάνατος, τῶν θανάτων!"*

Νικηφόρος Βυζαντινός

*"Όταν περιβάλλεσαι από δυστυχία
τό μόνο πού δέν φταίει
είναι ή κακή σου τύχη"*

*"Η μεγαλύτερη τῶν ἐπαναστάσεων
είναι ή δική σου μικρή ἐπανάσταση"*

*"Εἷς μίαν ἀποτελεσματικὴν κοινωνίαν
ὡς μοναδική ἐλπίς ἀνάγονται οἱ ἐχθροί"*

Άενος ἀπουσία

Ανάμεσα στά κόκκαλα
κι ανάμεσα στίς πέτρες
πού καί τά δύο τους στέκουνε
φτηνά ἀπομεινάρια.

Τῆς μοῖρας εἶν τά μνήματα
γιά αὐτούς πού ἴρθαν καί φύγαν
φτωχά ἀνθρωπογεννήματα
μέ μοῖρα προγραμμαμένη.

Πολέμοι, ἔρωτες θνητοί
πάνω στό ἴδιο χῶμα
ὡς μιά παράσταση φρικτή
πού παίζεται ἀενάως.

Ποῦ στέκουν τώρα ὅλοι αὐτοί
πού πέρασαν καί πᾶνε
στόν κόσμο πλέον τῶν σκιῶν
κάπου κρυμμένοι θά ἴναι.

«Ὁ χάσκων λάκκος
ποῦ στέκει ἐμπρός μου
δέν εἶναι ἄλλου
μόνον δικός μου»

Ἀναχώρησις

Σκοτάδι μαῦρο μέ ἔχει ζώσει
κανείς κοντά μου γιά νά μέ σώσει
ποτέ δέν ζήτησα κάτι γιά ἐμένα
λάθος μου μέγα, χρόνια χαμένα.

Πολλά τά μπράβο, τόν κόσμο φοβᾶμαι
τόν ὑποφέρω καί μαζί τόν λυπᾶμαι
τό φῶς ἐχάθη, γιά πάντα ἀπό μπρός μου
δέν ξέρω ἄν φτάνει τό τέλος τοῦ κόσμου.

Φύγω ἢ μείνω, κανέναν δέν νοιάζει
ὑπῆρξα κάποτε μέσα στ' ἀγιάζι
τοῦ κόσμου ἐτούτου, τοῦ πουλημένου
στά σκλαβοπάζαρα, μεγαλωμένου.

Μά νιώθω πάντα ἐσένα κοντά μου
νά μέ κοιτάζεις κι ἄς εἶσαι μακριά μου
μέσα στήν θλίψη ἑνός ὀνείρου
φεύγει ἡ μορφή σου στούς κόσμους τοῦ ἀπείρου...

«Ἡ ζωὴ εἶναι μία σειρά ἀπό ἐπιλογές.
Ἡ ζωὴ πού ζεῖς εἶναι τό ἀποτέλεσμα αὐτῶν»

Ἀνέραστοι ἐραστές

(Μνήμη Μαρίας Πολυδούρη 1902 - 1930)

Στέκουν ἐμπρός σάν φάσματα
σάν ἴσκιои τρομεροί
ἀνέραστα δυό πλάσματα
μέ ὄψη ζοφερή.

Βαθύ ἀγάπης χάραγμα
μέ πράξεις καμωμένο
καί τῆς ψυχῆς συντάραγμα
στέκεις μαρμαρωμένο.

Θυσία ἀνθρώπου φοβερή
στοῦ ἔρωτα τήν δόξα
στήν ἀτυχία τυχερή
μέ βέλη δίχως τόξα.

Ὅπου κι ἂν στέκεις μὴν κοιτᾶς
τ' ἀνθρώπου αὐτοῦ τό σῶμα
αὐτό πού ἔνιωσες κρατᾶς
γερά μέσα στό χῶμα.

«Πηγες καί σύ ν' ἀναπανθεῖς
στῶν γλυκυτέρων μου ἀναμνήσεων τόν κῆπο
χάθηκες δίχως νά σκεφθεῖς
πῶς χάθηκα καί γῶ μαζί»
μέ τῆς ἀγάπης μας τόν τελευταῖο χτύπο»

Ἀπέθανεν νέος

Ἐκ θλίψεως διακατέχονται
ἅπαντες οἱ θαμῶνες
ὅπου ἔτέλεψαν νωρίς
τά θέρη σου, οἱ χειμῶνες.

Ἐν μία νυκτί ἀπεφάσισες
πῶς πλέον δέν ἀξίζει
νά ζεῖς τήν ἄθλιαν ζωήν
ὅπου σέ βασανίζει.

Μίαν πρωίαν ἤ σορός
μονάχη ἐξεβράσθη
ὡς μοναχή ἐπέζησεν
μονάχη, ὡς ἐπλάσθη.

Κλαίγουν, ρωτοῦν καί ἀποροῦν
πῶς τέτοιο σῶμα ἐχάθη
μέ τόσην ρώμην, ὁμορφιάν
στῆς θάλασσας τά βάθη.

Οὐδείς ἀναλογίζεται
τό τέλος τό δικό του
τό ποιός θά κλάψει γοερῶς
ἐπάνω ἀπ' τήν σορό του.

Μονάχοι, ἀποχωρήσαντες
πρός νέαν τραγωδία
τήν ἀνθρωπιάν ὑμνήσαντες
ἀέναος κωμωδία.

Βαίνομεν πρός ἐκλογάς

Ὁ καθείς ἐκ τῶν βοσκῶν
βαθυστόχαστος ἀπὼν
προσμετρᾷ τούς ὀπαδούς του
καί δέν τό χωρᾷ ὁ νοῦς του.

Μά πῶς εἶναι δυνατόν
ἀποτυχημένος ὢν
τοιαῦτοι νά μέ ὑποστηρίζουν
καί συνάμα νά μέ βρίζουν;

Πάσα ἕνας ἀλαλάζων
μοναχά διά τό μαντρί του
σκέψιν ἔχων μόνον μίαν
μήν θιγοῦν οἱ ὀπαδοί του.

Ἐκτοτε ὅστις βρυχᾷται
εἰς τῆς ψήφου τόν ἀγρόν
ἐκ τοῦ πλήθους θά ἐκτιμᾷται
μετά ἀπόδοσης τιμῶν.

*Ἔλατε κι ἄλλοι ἄχρηστοι, χωρίς καμιάν οὐσία
στήν ἄκρη σπρῶξτε τοῦ γκρεμοῦ
ἐτοῦτο ἐδῶ τον τόπο
ρακέन्दυτους ἀφῆστε μας, χωρίς περιουσία
γνωστόν τοῖς πάσι ἄλλωστε, πῶς ἔχετε τόν τρόπο”*

Ἔξοδος

Ἀπ' τό γλυκόπιστο βαρέλι τοῦ θανάτου
κρασί σέ κέρασαν μ' ἀρνήθηκες νά πιεῖς
ἔφυγες μόνος, μέσ τήν θλίψη τοῦ Σαββάτου
ὅλοι σέ σκότωσαν μά ξέρω κάπου ζεῖς.

Τίς μαῦρες σκέψεις σου γιά πάντα ξέχασέ τες
γιά ὅσα γνώρισες καί εἶδες στήν ζωή
ἐκεῖ πού θά 'σαι ἀπό ψηλά ἀγνάντεψέ τες
στέκουν ἀδύναμες χωρίς ἀναπνοή.

Κι' ἄν κάποιοι μίλησαν σκληρά καί τιποτένια
πάντοτε ἤξερες νά τούς χαμογελᾷς
ποτέ δέν εἶχες τοῦ μικρόκοσμου τήν ἔννοια
νομίζουν κέρδισαν, μά ξέρω πώς νικᾷς.

Στό τελευταῖο σου ταξίδι πάντα μόνος
χωρίς ἀδέρφια, φίλους καί τά σχετικά
γιά πάντα στέκεις ζωντανός, αἰώνιος πόνος
φάρος μονάχος, χτυπημένος τραγικά.

Ἔρως ἀπαράδεκτος

Πάντα τό εἶχα κατά νοῦ γιά νά σοῦ γράψω
τοῦτο τό γράμμα πρίν χαθεῖς παντοτινά
πρίν λίγο χῶμα στήν ἀγάπη μας πετάξω
παρθένος κόρη πού κοιμᾶται ταπεινά.

Πρέπει νά ζήσω μοῦ' χες πει κι ὁ χρόνος λίγος
πεθαίνω μόνη κάθε μέρα στήν ζωή
γιά ὅσο ἀκόμη μ' ἀγκαλιάζει νιότης σφρίγος
καί μέσ στό σῶμα μου, ὑπάρχει ἀναπνοή.

Καί γώ σέ κοίταξα μ' ἕνα πικρό μου βλέμμα
σάν νά ξεδιάκρινα τοῦ τέλους τήν ἀρχή
τό πῶς τελείωνε τό πιό γλυκό μου ψέμμα
μέσα στήν θλίψη πού ἡ ζωή μου μ' ὀδηγεῖ.

Μά ἐσύ φοβόσουν πιό πολύ ἀπό ἐμένα
τά μάτια ἔστρεψες ἀλλοῦ νά μήν μέ δεῖς
κι εὐθύς μέ βήματα γοργά κι ἀπελπισμένα
στό πλῆθος φρόντισες, γιά πάντα νά χαθεῖς.

Ἡ κοιμωμένη

(Γῆ εἰ καί εἰς γῆν ἀπελεύσει...)

Κορίτσι νέο κι ὄμορφο
τί στέκεις ἐδῶ πέρα
δέν ἔχεις μάνα, ἀδερφούς
καί δύστυχο πατέρα;

Χρόνια πολλά ἐπέρασαν
ἀπό τήν μαύρη μέρα
π' ἄφησες φίλους καί γνωστούς
σάν τήν πνοή τοῦ ἀγέρα;

Ἡ ὀμορφιά σου ἔδυσε
βαθιά μέσα στό χῶμα
καί ἡ ζωή σου ἔσβυσε
σάν μιά στιγμή ἀκόμα.

Γεννήθηκες σ' ἄλλους καιρούς
μακριά ἀπό τούς δικούς μου
ὑπάρχεις χρόνε σέ ρωτῶ
ἢ σέ γεννάει ὁ νοῦς μου;

Στέκεις παντοῦ καί πουθενά
στήν μνήμη καρφωμένη
στοῦ ἀγέρα τήν γλυκιά πνοή
αἰώνια ξεχασμένη.

Κι ἄν κάποιος σκύψει στά κρυφά
στήν πλάκα πού σέ κρύβει
πάντα θά ἔρχεσαι κλεφτά
μέ πόνο νά σέ πνίγει...

«Ἡ θλίψις ὁμοιάζουσα
ὡς φάσμα τῆς νυκτός
θανατερώς καγχάζουσα
ἐλλείψη τοῦ φωτός»

Η μηχανή

Από τήν ώρα πού γεννιέσαι
στήν μηχανή πρόπει νά μπεῖς
τί κι ἄν πεθάνεις καί ξεχνιέσαι
σάν ἔρθει ἡ ώρα ν' ἀλλαχτεῖς.

Καμιά δέν ἔχει σημασία
τά ὄνειρά σου καί ἡ ζωή
μόνο τό χρῆμα στήν οὐσία
μονάχα αὐτό τούς συγκινεῖ.

Ποτέ τους δέ θά σέ ἀφήσουν
νά ζήσεις ὁμορφα, κοινά
πάντα μέ πίκρα θά γεμίσουν
ὅτι ἀγάπησες, φτηνά.

Γιατί τό κάνουν μήν ρωτήσεις
κανείς δέν ξέρει νά σοῦ πεῖ
καί ἄν τολμήσεις καί μιλήσεις
θά σέ τελειώσει ἡ μηχανή.

«ὁ σκλάβος ἐλπίζει πάντοτε
στό κάποιος νά τοῦ ἀνοίξει τό κλουβί του,
ὁ δέ ραγιαῖς ἐλπίζει πάντοτε στό ἀντίθετο»

Η φυλακή του χρόνου

Τό πρόσωπό της κοιτάξες μέ πόνο
πέρασαν κι' όλας τόσα απ' τό χαμό
σάν κάποιος νά φυλάκισε τόν χρόνο
μαζί τά όνειρα, τούς πόνους, τόν καημό.

Ό χρόνος άδερφέ μου τί νομίζεις
περνᾶ καί χάνεται γιά πάντα βιαστικά
κι' άν τήν ζωή σου τήν σκορπᾶς ή τήν κερδίζεις
ποτέ δέν νοιάζεται, μά καί κανέναν δέν ρωτᾶ.

Τό μόνο πού απέμεινε από κείνη
στά χέρια σου μέ δάκρυα κρατᾶς
μία σκονισμένη απ' τόν καιρό φωτογραφία
πού όπου κι' άν πηγαίνεις, κουβαλᾶς.

Κι' άν κάποτε κομπάζεις άνθρωπέ μου
πώς κόντρα θά πηγαίνεις στόν καιρό
ποτέ δέ θά τολμοῦσες νά δεις Θε μου
τό τέλος σου τό τόσο φοβερό.

«Ω φάντασμα έσύ, του πρότερου έαυτου μου
καί σεΐς τής νιότης μου τ' άγύριστα τά λάθη
άλλαξα τόσο πού σας φοβοῦμαι
κάθε πού βγαίνετε απ' τής ψυχής τά μαῦρα βάθη»

Μάνα

(Στόν πιό σημαντικό άνθρωπο τῆς ζωῆς μου)

Τά λόγια φτωχά
οί σκέψεις σωπαίνουν
σάν σκέφτομαι σένα
ὄλα πεθαίνουν.

Μιλᾶω μαζί σου
γιά περασμένα
ὄμορφα χρόνια
ἀγαπημένα.

Τότε πού μου ἔλεγε
τί νά προσέχω
τούς ζωντανούς νά μάθω
νά τούς ἀντέχω.

Μία μέρα χάθηκες
ἀπό κοντά μου
ζεῖς ὅμως, ξέρω
κι ἄς εἶσαι μακριά μου.

Πάνω στόν τάφο σου
γιά πάντα μονάχος
θά κλαίω γιά σένα
κι ἄς μοιάζω γιά βράχος.

«Πεθαίνουμε τόσο ἀργά,
ὥστε ἔχουμε τήν ἐντύπωση πώς ζοῦμε»

Μόνος

Ὅμορφα μύριζε τό χῶμα
σέ λίγο μέσα του θά μπεῖς
ἀπό τοῦ κόσμου αὐτοῦ, τήν βρώμα
θά πᾶς γιά πάντα νά κρυφτεῖς.

Κοντά σέ λίγο σου θά ρθοῦνε
ἀδέρφια, φίλοι, συγγενεῖς
μ' αὐτοί προλάβαν νά σέ θάψουν
πρίν ἀπ'τά μάτια τους χαθεῖς.

Τί νόημα ἔχει ἄραγε τό χροῖμα
ἐκεῖ πού πᾶς πιά δέν περνᾶ
κι' ἄν ἔβλαψες ἀλλοίμονό σου
πάντα θά ζεῖς στά σκοτεινά.

Μιά μέρα μόνος θά κινήσεις
γιά μέρη αἰώνια, μακρινά
κανεῖς δέ θᾶν στήν προκυμαία
στερνό μαντήλι νά κουνᾶ.

Ὁ φτερωτός θεός

Κάποτε ρώτησες ὁ ἔρωτας τί νᾶναι
κανείς δέν μπόρεσε νά σοῦ μιλήσει καθαρά
βλέπεις οἱ ἄνθρωποι γιά πάντα θά ξεχνᾶνε
αὐτό τό κάτι, πού τούς δίνει τήν χαρά.

Πόσο μεγάλο καί σπουδαῖο τ' ἄγγιγμά του
ἀμέσως νιώθεις ἕνα τίποτα, μικρός
σάν νά σέ χτύπησε θαρρεῖς μέ τά φτερά του
καί 'γινες ξάφνου ἀπό ἄνθρωπος θεός.

Εὐλογημένη ἀπ' τό θεό ἐκείνη ἡ ὥρα
πού δύο κορμιά γίνονται ἕνα, μαγικά
κανείς δέν ξέρει πώς συμβαίνει μέχρι τώρα
ὁ κόσμος χάνεται θαρρεῖς στά ξαφνικά.

Οἱ περισσότεροι ποτέ τους δέν τόν εἶδαν
καί τήν ζωή τους πού σκορπίσαν μὴν ρωτᾶς
τί εὐλογία στής ζωῆς τήν καταιγίδα
νά ζεῖς τόν ἔρωτα μόνο μ' ἐκείνον π' ἀγαπᾶς.

Οί μάσκες

Άχ, αυτές οι μάσκες πού κρύβουν,
τῶν ἀνθρώπων τίς ψυχές
πάντοτε εἶναι εὐθυμες καί πάντα γελαστές.
τί κρύβουν ἀπό πίσω τους ποτέ δέν θά τό δεῖς
ἐκτός κι ἂν ἔχεις ὄρεξη νά ψάξεις νά τό βρεῖς.

Ὅσο πιό πλούσια καί φανταχτερή
τόσο καί πιότερο θλιμμένη
εἶναι ἡ δύστυχη ψυχή,
πού πίσω της εἶναι κρυμμένη.

Θέλω γιά λίγο νά σκεφτεῖς τήν μάσκα πρίν φορέσεις
κάθε πρωί πού θά ξυπνᾷς, μέσα σέ ψεύτικες ἀνέσεις.
τί ὄμορφος πού θά 'δειχνες χωρίς αὐτό τό προᾶμα
ἂν τό πετοῦσες κάποτε θά ἦταν ἓνα θάμα.

Νά μάθεις νά 'σαι ἀληθινός στό διάβα τῆς ζωῆς σου
κι ἄς εἶναι οἱ ἄλλοι ψεύτικοι καί ἄδικοι μαζί σου
καί ἂν θά σέ πικρᾶνουνε ἐσύ μὴν τούς πειράξεις
καί ὅταν ἐκεῖνοι σέ χτυποῦν ἐσύ ἀγάπα τους...
μέ πράξεις.

Σκέψου λοιπόν τά λόγια μου, ἄκου μέ καί θυμίσου,
ἴσως, γιά πρώτη σου φορά στήν τόση δά ζωή σου
τή μάσκα πού 'χεις βγάλτηνε,
γιά πάντα ἀπ' τή ψυχή σου.

<p>«Πόσο γελοία καί ἀνώριμη ἀνθρώπινη φύσις... Ἐμπιστεύεται μία ἀβεβαιότητα ὅπως ἡ ζωή καί φοβᾶται μία βεβαιότητα ὅπως ὁ θάνατος»</p>

Όσοι

Όσοι ανέπνευσαν καθάρια
όσοι σταθῆκαν παλλικάρια
τόν κόσμο αὐτό περιφρονῆσαν
όσοι ποτέ δέν τούς νικῆσαν.

Όσοι τόν θάνατο ἀντικρύσαν
μανάδες καί παιδιά ἀφῆσαν
νά πᾶν νά βροῦν τήν λευτεριά
μ' ἀβέβαιη τόση σιγουριά.

Όσοι μιλῆσαν τοῦ ἀγέρα
καί τούς ἐχθρούς ἔκαναν πέρα
όσοι βραχῆκαν στήν βροχή
κι ὅσοι ἀπέθαναν φτωχοί.

Όσοι τόν κόσμο αὐτό γευτήκαν
καί στίς χαρές του ξεχαστήκαν
όσοι ἀγάπησαν βαθιά
όσοι παρέμειναν παιδιά.

Χρόνο καί τόπο ὅσοι ἀψηφίσαν
καί τούς ἀνθρώπους συγκινῆσαν
κάθε στιγμή ζωῆς ξοδέψαν
στά ὄνειρα, ὅσοι πιστέψαν.

Όσοι τήν μέρα τους ἀδράξαν
πλούτη καί φθόνος δέν τούς νοιάξαν
όσοι ὑπῆρξαν ζωντανοί
γεμάτοι Θεία ἀναπνοή...

Σέ μίαν νεκρή

Κι ὅμως αὐτή σου ἡ ἀπουσία
ἀπό τήν θλίψη καλυμμένη
ἐδήλωνε, μίαν παρουσία
ἀπό καιρό πιά ξεχασμένη.

Καί ἡ σιωπή σου ὡς σκοτάδι
πέφτει βαριά μέσ τήν ψυχή
μέ κυνηγάει κάθε βράδι
ὥσπου νά ἔρθει ἡ χαραυγή.

Φεύγεις καί σύ, μ' ἐγκαταλείπεις
σέ μέρη πᾶς ἀλαργινά
μέ τήν ἐλπίδα πῶς μοῦ λείπεις
πῶς θά πονῶ παντοτινά.

Πῶς μοῦ ζητᾶς νά σέ ἀφήσω
νά ζήσω μέ τούς ζωντανούς
ἄλλην νεκρή Θεέ, νά ὑμνήσω
γώ πιό νεκρός κι ἄπ' τούς νεκρούς.

Στάχτη

Σοῦ εἶπαν κλέψε
ὅτι μπορεῖς
γίνε κακός
ποτέ μή χαρεῖς.

Πέρασε ὁμορφα
ἄσε τούς ἄλλους
καί μήν σέ νοιάζει
γιά τούς μεγάλους.

Μά δέν κατάλαβες
πώς ὅλα εἶναι στάχτη
σκόνη στόν ἄνεμο
στάχτη στήν στάχτη;

Σκότωσες κι' ἔβλαψες
τόν διπλανό σου
μά τώρα φεύγεις
κι' ἀλλοίμονό σου...

*«Ἡ ἀσυδοσία ἀποτελεῖ γνήσιον τέκνον τῆς
ἀτιμωρησίας καί τοῦ κακῶς ἐννοούμενου ἐγωισμοῦ»*

Στήν νύχτα πού φεύγει

Στήν όμορφιά σου γράφω απόψε
στήν ήρεμία πού μου δίνει πνοή
άπ' τή ζωή μου έλα και κόψε
όμως μήν φύγεις πριν τό πρωί.

Χιλιάδες πέρασαν σάν και έσένα
κρύες και μαυρες μά και ζεστές
ποτέ δέ μοιάζετε ή μιά στήν άλλη
είσαστε όλες σας μοναδικές.

Μία τέτοια νύχτα θέλω νά φύγω
για νά νά πετάξω εκεί ψηλά
σάν έρθει ή ώρα μου για νά ξεφύγω
άπ' του κορμιού, τ'άθλια δεσμά.

Τί τύχη νά'μαι απόψε κοντά σου
νά σε θαυμάζω, μέ λόγο πεζό
μά σάν θά φύγω, έσύ κάποιον άλλον
θά βρείς νά νιώσει αυτό πού ζώ.

Στόν Φίλο

Τήν πιό μεγάλη μέρα τῆς ζωῆς σου
γεύτηκες τοῦ Θεοῦ τό φῶς
μακάρι νά 'μουνα μαζί σου
νά γιόρταζα σάν ἀδερφός.

Νά'στε καί οἱ τρεῖς εὐτυχισμένοι
χαρούμενοι καί δυνατοί
σά μιά γροθιά πάντα σφιγμένη
ὅτι κι' ἄν ἔρθει νά σᾶς βρεῖ.

Οἱ φίλοι οἱ πραγματικοί
ποτέ δέν χάνονται, νά ξέρεις,
εἶναι μαζί σου πάντοτε
εἴτε γελάς, εἴτε ὑποφέρεις.

Ἀλλά κι' ἄν τύχει καί χαθοῦν
καμιά δέν ἔχει σημασία,
αὐτά πού ζήσανε μαζί
θά'ναι γιά πάντα ἡ οὐσία.

Te videre...

Θά σέ ξανάβρω, νά τό ξέρεις
μήν φοβηθεῖς ὅσο θά λείπω
κι ἀπ' τῆς καρδιᾶς τόν κάθε χτύπο
θά καταλάβω ἂν ὑποφέρεις.

Θά σέ ξανάβρω, κάποιαν ὥρα
πέρα ἀπ' τήν θάλασσα τοῦ πόνου
ἀπ' τῆς ζωῆς τήν κάθε μπόρα
καί τό λεπίδι αὐτό τοῦ χρόνου.

Θά σέ ξανάβρω, νά θυμᾶσαι
θά σ' ἀγαπήσω ἀκόμα τόσο
τί κι ἂν μακριά μου πιά κοιμᾶσαι
ποτέ μου δέν θά σέ σκοτώσω.

Θά σέ ξανάβρω, μήν φοβᾶσαι
Θά 'ναι ἀλλιῶτικος ὁ χρόνος
δέν θά μπορεῖς πιά νά λυπᾶσαι
καί θά χει φύγει κάθε πόνος.

Τά σκουλήκια

Εἶν' ἄνθρωποι πού ζοῦν μέ δεκανίκια
σ' αὐτούς κομμένο πόδι δέ θά δεῖς
εἶναι καθ' ὅλα ὑγιεῖς
εἶναι τ' ἀνθρώπινα σκουλήκια.

Εἶναι πλυμμένοι, καθαροί τακτοποιημένοι
μέσ τόν μικρόκοσμό τους βολεμένοι
μά ἢ βρώμα τῆς ψυχῆς τους πάντα μένει
νά σοῦ θυμίζει, ἀπ' ὅτι εἶναι πλασμένοι.

Σάν τύχει καί στόν δρόμο σου
κοντά τους καί βρεθεῖς
τό λάθος μήν τό κάνεις
καί τούς ἐλυπηθεῖς.

Γιά πάντα δικασμένοι
νά ζοῦν μέσ τή βρωμιά
ἀπό τ' ἀνθρώπου ξένοι
τήν φύτρα, τήν γενιά.

«Ἑλλάδα χώρα τοῦ συρμοῦ
μέ κόσμο παρωδία
ἀγανακτούντων κί ἐμπαιγμοῦ
μέ πλήθος ἱστορία»

Τό μεγάλο σου ὄνειρο

Τό μεγάλο σου ὄνειρο
νά πηδήξεις τόν φράχτη
νά χάθεις ἀπ'τά μάτια τους
νά σβηστεῖς ἀπ'τόν χάρτη.

Σοῦ εἶπαν τόσοι
νά τό ξεγράψεις
μαζί του ζώντας
βαθιά νά τό θάψεις.

Κόντρα στόν ἄνεμο
ἄν πᾶς νά τό ξέρεις
θά μείνεις μόνος σου
θά ὑποφέρεις.

Μά δέ σέ νοιάζει
τά'χεις ὅλα σκεφτεῖ
τ'ὄνειρο θέλεις
νά μή θαφτεῖ.

«Οτιδήποτε ἀποκτᾶται ἀκόπως,
παραχωρεῖται εὐκολότατα ἀσκόπως»

Τό μεγάλο ταξίδι

Θυμᾶσαι πού 'μασταν παιδιά
τότες π'ανοίγαμε πανιά
γιά κείνο τό ταξίδι
μά 'σαι χαμένος ἤδη.

Στό παιδικό μας τό μυαλό
ἔμοιαζε τόσο φωτεινό
τό σχέδιο τό μεγάλο
πού ἀκόμα νά τό βγάλω.

Όμως ἀλλάξαν οἱ καιροί
πῆρε ὁ καθένας διαδρομή
καί χάσαμε τόν δρόμο
γι' αὐτό σέ βεβαιώνω.

Γινήκαμ 'άντρες καί κάλα
καί θάψαμε ὅλα τά παλιά
βαθιά μέσα στό χῶμα
καί πιό βαθιά ἀκόμα.

Κι ἂν κάποτε ἕνας ἀπό μᾶς
τύχει νά πάει σ' ἐκείνο τό ταξίδι
μήν ψάχνεις καί μήν τό ρωτᾶς
ποτέ δέ θά 'ναι σάν καί κείνο τό παιχνίδι...

Υποταγή

Φτηνά έπούλησες τήν όμορφη ψυχή σου
τά θέλω έζήτησες τοῡ κόσμου τούτου
ώς φάσμα τριγυρνᾶ ή ύπαρξή σου
νά ζητιανεύει τίς στιγμές χαμένου πλούτου.

Αγάπες, όνειρα, τά έθαψες κοντά σου
νά κοιμηθούν παντοτινά πριν από σένα
αιώνια ξέρεις πώς θά στέκουν μακριά σου
δέν σου ανήκει τίποτε άλλο από τό ψέμμα.

Στοιβάχτηκες και σύ σε μία φωτογραφία
μέ ψεύτικα χαμόγελα γεμάτη
πλυμμηρισμένη από δηθεν ευτυχία
μέσα στοῡ κόσμου τοῡ μικροῡ, τήν τόση άπάτη.

Θά ρθῶ μέ πόνο εκεί πού έτάφη ή ζωή σου
λίγα λουλούδια για να αφήσω νοερά
πάνω στό φέρετρο τής προδομένης ύπαρξής σου
πού γυαλισμένο μέ κοιτᾶ θανατερά.

«Αυτός ό κόσμος δέν κινδυνεύει να πεθάνει από
ότιδήποτε άλλο παρά από τήν αδράνειά του»

Χρυσούν ἀπόγευμα στό Θέατρο

Ἀνάμεσα στά μάρμαρα τοῦ ἀρχαίου κόσμου ἐφάνεις
κάποιο χρυσό ἀπόγευμα πού ἐπέρασε καί ἐχάθει
κι ἄπ' τῆς ψυχῆς τά αἰώνια, τά πέλαγα τά βάθη
νά ἀνασύρεις τήν ζωή, πού ζεῖς μά πού δέν φτάνεις.

Περνᾶν οἱ μέρες κι ὁ καιρός, χανόμαστε τό ξέρις
στοῦ χρόνου τήν μυλόπετρα συνθλίβεται ἡ πλάση
σταμάτα πιά ν' ἀναπολεῖς, πάψε νά ὑποφέρεις
γιά κάτι πού δέν ἔζησες, πού θά σέ ξεπεράσει.

Εἶμαι καί γώ ἐδῶ μαζί, ἀνάμεσα στήν ὕλη
ἐκεῖνο δά τό ἀπόγευμα πού ἐπόναγε ἡ ψυχή σου
σέ σῶμα νέο δυνατό, πνευματική σου φίλη
πού ἡ καρδιά μου σ' ἀγαπᾶ καί πού πονῶ μαζί σου.

Ὁ κόσμος φτιάχτηκε γιά ἐμᾶς καί γιά ἐμᾶς χαλιέται
μήν κλαῖς γιά ὅ,τι πέρασε, τίποτε δέν ξεχνιέται
ἔτσι μοῦ ἀποκρίθηκες μ' ἓνα μονάχα βλέμμα
μέ δύο μάτια παιδικά πού ἐχθρεύονται τό ψέμμα.

ΑΚΟΥΣΕ ΜΕ

(ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ)

(Μνήμη ήθοποιου Έλένης Παπαδάκη)

*«Από τό νά μὴν σέ θυμοῦνται, χειρότερο τό
νά σέ θυμοῦνται γιά λάθος λόγο»*

Νικηφόρος Βυζαντινός

«Οἱ ἄνθρωποι ἀπεχθάνονται τὴν ἀλήθεια
διότι εἶναι καὶ αὐτοὶ μέρος τοῦ ψεμματος»

«Ἡ ἀλήθεια ἀκολουθεῖ πάντοτε τὸν μοναχικὸ
καὶ δύσβατο δρόμο τῆς νίκης»

«Ἡ φυγόπονος στάσις τοῦ ἀνθρώπου,
ρέπει αὐτὸν πρὸς μιμητισμὸν καὶ οὐχὶ τὴν ἐξέλιξιν»

ΠΡΑΞΗ Α

(Η σκηνή σέ χρώμα μαῦρο, χωρίς φῶτα, ὑποβλήτικη μουσική, ἀκούγεται ἡ φωνή τοῦ ἀφηγητῆ, πίσω ἓνα μεγάλο πορτραῖτο τῆς Ἑλένης Παπαδάκη, ἡ ἠθοποιός ντυμένη μέ ἓνα ἄνετο, ἀπλό ὀλόλευκο φόρεμα χωρίς μανίκια.)

Αφηγητής

Σκοτάδι...

Σκοτάδι πιό πηχτό καί ἀπό τήν πίσσα καμιά φορά σκεπάζει τῶν ἀνθρώπων τίς ψυχές, τόσο πηχτό πού δέν μπορεῖς νά ἀντέξεις τήν μαυρίλα καί τρέχεις νά σωθεῖς ἐνῶ σ'ἀκολουθεῖ ξοπίσω, τρέχεις κι ὄλο σέ φτάνει. Νά σέ κατάπτε κιόλας τήν στιγμή πού νόμισες πώς τοῦ ξέφυγες κι ἔτρεξες πρὸς τό φῶς νά πάρεις μιάν ἀνάσα ἔξω ἀπό τό σαπισμένο δωμάτιο τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης, στόν καθαρό ἀέρα τῆς αἰωνιότητος...

Σκότος καί φῶς, πόλεμος ἀέναος, κρυφτό μέ δίχως τέλος, μέ δίχως νικητή ξεκάθαρο. Φοβᾶσαι τό σκοτάδι μά σέ προκαλεῖ κοντά του. Ἴσως νά προκαλεῖ ὁ ἓνας τόν ἄλλον τελικά, κάτι σάν τό πηχτό ἀπύθμενο βάθος τῆς θαλάσσης, πού στέκει αἰώνια κι ἀπέραντη πότε γαληνεμένη καί πότε

ἄγρια, ἔτοιμη νά σέ καταπιῇ καί νά φτύσει τά κόκκαλά σου σέ κάποιο ἀκρογιάλι, ὅπου θά βρεῖς τόν ἀναπαμό ἄν ποτέ σου τόν ἔβρεις.

Τόπος στέκει μπροστά, ὁ μόνος τόπος πού μᾶς ἀνήκει πραγματικά, μία γωνίτσα στόν Ἄδη, στό μέρος ὅπου τά μέτρα τῆς δικῆς μας ἀσυδοσίας γίνονται καρφιά στό κορμί τῆς ὑπαρξῆς μας...

Κι ὁ χρόνος; (ἐλαφρό σύντομο γέλιο), μὰ δέν ὑπάρχει χρόνος στήν δικιά μας ἱστορία...

(Επιβλητική μουσική καί πάλι ἐνῶ ἡ σκηνή φωτίζεται στό πίσω μέρος ἔτσι ὥστε νά διαφαίνεται ἡ φιγούρα τῆς ἠθοποιού, μόνο ἡ σιλουέτα της γιά πολύ λίγο χρόνο, στό τέλος ἕνας προβολέας ἐπικεντρώνει στό πρόσωπό της τό ὅποιο εἶναι μέ κλειστά μάτια, στό τέλος τά ἀνοίγει ξαφνικά, τέλος ἡ μουσική.)

Ἑλένη Παπαδάκη

Τί συμβαίνει; ποῦ βρίσκομαι; ποιοί εἶστε σεις ἐδῶ; ποῦ μέ φέρατε; εἶναι νύχτα ἢ μέρα; ποῦ εἶναι οἱ δικοί μου;

γιατί δέν ἀπαντᾶ κανείς σας; (δυνατά)

Ἀγωνία στό πρόσωπό της, παύση καί γρήγορες ἀνάσες, ἀπότομη σιωπή. Παύση μέ κατεβασμένο τό κεφάλι.

(Ἀνασηκώνοντας ἀργά τό κεφάλι)

Ἔκανε κρύο ἐκείνη τήν νύχτα... κρύωνα κι

ἔκλαιγα μαζί, μά τό κλάμα μου δέν ἦταν ἀπό στεναχώρια και λύπηση γιά μένα, ἔκλαιγα μέ λυγμούς σάν νά θυμᾶμαι κάτι ἀχνά τώρα πού τό λέμε και ξαφνικά τέσσερα χέρια μ' ἄρπαξαν μέ δύναμη ζώου, μά πρίν ἀπό αὐτό ἄκουσα δύο φωνές, ἡ μία πάνω στήν ἄλλη νά φωνάζουν τό ὄνομά μου. Ἡ μία τοῦ φρουροῦ ἔξω ἀπό τό μικρό δωμάτιο πού ἦταν ἡ πρόχειρη φυλακή μου και ἡ ἄλλη βαθιά μέσα μου...

"Παπαδάκη σήκω πάνω, ἔφτασε ἡ ὥρα!"

Ποιά ὥρα; πού ἔχουμε νά πᾶμε; πρέπει νά φύγω νά πάω στούς δικούς μου, ἄρρησα κιόλας και θά μέ ζητᾶνε μοῦ εἶπατε ὅτι δέν θά ἔπερνε πολύ αὐτό, δέν ἔχω και ροῦχα μαζί μου...

"Σήκω πάνω μωρή, ἐκεῖ πού πᾶς δέ χρειάζεται νά φορᾶς τά καλά σου!"

Ακόμα τόν ἀκούω ἐκεῖνο τόν νεαρό μερικές φορές μέ τήν βραχνή φωνή και τήν βαριά προφορά τῆς ἐπαρχίας, σάν νά μιλοῦσε σέ ἄλλη ἔκανε, εἶπα νά ρωτήσω, "σέ μένα τό λέτε;" μά ἀμέσως σκέφτηκα πώς εἶμουν μόνη στό δωμάτιακι ἐκεῖνο τό χαμηλοτάβανο και βρώμικο μέ τά λίγα φτωχά ξύλινα ἔπιπλα, δύο καρέκλες κι ἕνα τραπέζι ὅλο κι ὅλο.

Κι ἔπειτα σκιές... σκιές παντοῦ. Δέν ξεχώριζα πρόσωπα μέσα στό σκοτάδι, παρὰ μόνο σκιές και

Ξαφνικά μία λάμπα πετρελαίου ἔφεξε στό πρόσωπό μου καί μία φωνή πού καί κείνη τήν θυμᾶμαι καλά, εἶπε. "Πάρτε την μαζί μέ τούς ἄλλους καί κανονίστε νά γίνει ἀπόψε ἄντε γιατί ἔπεσε δουλεία αὐτές τίς μέρες μέ δαύτους"

(Παύση...)

Σκοτάδι... σκοτάδι πηχτό καί κρύο, πολύ κρύο μέσα μου καί ἔξω, περπατοῦσα τό θυμᾶμαι σάν χτές γρήγορα καί τά παπούτσια μου ἔκαναν θόρυβο ἀπό τά τακούνια στό παλιό πάτωμα ἐκείνου τοῦ ἐρειπωμένου κτιρίου, ἡ καρδιά μου χτυποῦσε μανιασμένα, πότε ἀκουγα τόν θόρυβο ἀπό τά τακούνια καί πότε τήν καρδιά μου πού πήγαινε νά σπάσει καί ξαφνικά βγήκα στό δρόμο, μέ ἔβγαλαν στό δρόμο.

Συσκότιση... σέ λίγο ἕνα ἀμάξι πέρασε μαῦρο κι αὐτό μέ κλειστά τά φῶτα, γρήγορα μέσα στό στενό δρομάκι καί τότε ἄνοιξαν τήν πίσω πόρτα ἀριστερά καί μέ ἔχωσαν στό πίσω κάθισμα καί κάθισαν ὁ ἕνας ἀπό ἀριστερά καί ὁ ἄλλος ἀπό δεξιά μου.

Ὁ ὁδηγός βρωμοῦσε κρασί κι ἔβριζε τήν τύχη του πού τόν τράβηξαν κι ἀπόψε ἐνῶ κοιμότανε σπίτι του, γιά νά μᾶς πάει μέχρι κει πάνω.

«Ποῦ μέ πάτε; θά μοῦ πεῖτε ἐπιτέλους ποῦ μέ πάτε;»

Κανείς τους δέ μοῦ μίλησε σέ ὅλη τήν διαδρομή, ὑπῆρχαν καί δέν ὑπῆρχαν ἐκεῖνοι οἱ δυό, κι ἐγώ θυμᾶμαι σταμάτησα νά ρωτάω κάποια στιγμή γιατί ὁ ἕνας ἀπό τούς δυό μέ ἔσφιξε δυνατά στό μπράτσο, τόσο πού πόνεσα πολύ καί κεῖνος ὁ πόνος μοῦ ἔδωσε τήν ἀπάντηση πού γύρευα ὅλη τήν ὥρα πού ρωτοῦσα.

Πέρασε ὥρα, μισή ἢ μιά τί σημασία ἔχει, ἔνωθα μόνη ἀνάμεσα σέ τέσσερεις ἄντρες, μέ τό κρύο, τόν ἀέρα καί τό ἐνοχλητικό ψιλόβροχο νά ποτίζει τήν ψυχή μου μέ φόβο, μέ φόβο καί μέ ἀπορία μαζί, ἀπορία γιά τό τί συμβαίνει, γιά τό τί θά συμβεῖ.

Ξαφνικά τό αὐτοκίνητο σταμάτησε ἀπότομα.

«Ντύσου καλά» μοῦ εἶπε ὁ ἕνας ἀπό τούς δυό μᾶλλον αὐτός πού κάθотαν δεξιά μου καί λές καί κεῖνες οἱ δυό κουβέντες ἔκρουβαν μία συμπόνοια, ἕναν οἶκτο ἀνείπωτο, μία λύπηση ἀδιάκριτη, ἕνα τελευταῖο δείγμα ἀνθρωπιᾶς, ἀπό ὅ,τι ἀνθρωπιά μπορεῖ νά εἶχε ἀπομείνει σέ αὐτό τό πλάσμα. Ντύθηκα μέ ὅ,τι εἶχα καί βγήκαμε ἔξω. Σέ λίγο, εἶχαν τελειώσει ὅλα μή μέ ρωτάτε παραπάνω δέ θυμᾶμαι, δέν θέλω νά θυμάμαι.

...Τώρα εἶναι καί κεῖνοι ἐδῶ μαζί μου, τούς βλέπω πότε πότε νά περνοῦν ἀπό μακριά, μά ποτέ δέ ζυγώνουν.

Δέ μέ κοιτάζουν οὔτε μέ χαιρετοῦν ποτέ ἐδῶ κάτω, μόνο κάθονται σκεφτικοί σέ μιά γωνιά μα-

κρια από μένα κι αμίλητοι όπως τότε, σαν να μέ
ντρέπονται, σαν να μέ ντρέπονται...

ΣΑΣ ΣΥΓΧΩΡΩ ΤΟΥΣ ΛΕΩ, ΤΟΥΣ ΣΥΓΧΩΡΩ

ΣΑΣ ΛΕΩ !!! (Πρός τους θεατές)

ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΔΕΝ ΜΕ ΕΝΟΙΑΞΕ ΠΟΤΕ, Ο,ΤΙ

ΕΚΑΝΑ ΓΙΑ ΣΑΣ ΤΟ ΚΑΝΑ !!!

Άλλο όμως μέ πικραίνει καί πρέπει να μιλήσω

(Σιγά σχεδόν μέ σβησμένη φωνή)

(Τά φῶτα σβήνουν πίσω, ό προβολέας σιγά σιγά.

Η Μουσική σε λυπητερό ύφος...)

ΠΡΑΞΗ Β

(Τά φῶτα ἀνάβουν πίσω καί πάλι, αὐτή τήν φορά φωτίζεται ὀλόσωμη ἡ ἠθοποιός, φορᾶ ἕνα κατάλευκο φόρεμα χωρίς μανίκια ὅπως καί πρὶν, ἐνῶ ἀκούγεται ἡ φωνή τοῦ ἀφηγητῆ, μουσική.)

Ἀφηγητής

– «Ἄθλιοι πλέον πάψετε μέ στόμφο νά θρηνεῖτε
θανατερῶς καί γοερῶς τό ψεῦδος νά ὑμνεῖτε
Κατατρεγμός τῶν ἀξιῶν τόν τόπο αὐτόν
βαραίνει ἀέναος, ἄνισος ἀγών καί τό κακό
πληθαίνει»

Σαπίλα. Βρώμα καί δυσωδία ἀναδύεται ἀπό παντοῦ γύρω, ἡ μυρωδιά ἀφόρητη, γυρνᾶς ὀλόγυρα περιμένοντας νά ἀντικρύσεις τά πτώματα. Μά ὄχι.

Τό μόνο πού βλέπεις εἶναι οἱ νεκροζωντανοί.

Σέ κοιτάζουν μέ βλέμμα ἀδειανό, δέν ἔχουν ἡλικία, φύλο, πρόσωπο ἢ κάτι πού νά τοὺς ξεχωρίζει, εἶναι ἀπλά σκιές. Σκιές πού μπερδεύονται μεταξύ τους ἀλλά καί τρεμοπαίζουν ἀνάμεσα στό σκοτάδι καί τό φῶς καί σύ στέκεις σέ μιάν ἄκρη κοιτώντάς τους νά φωνάζουν, νά τσακώνονται γιά τά ὑλικά, τό χρήμα, γιά τήν δόξα, τήν ὑστεροφη-

μία, για τό ποιός θά αφήσει περισσότερα στά παι-
διά του ἔστω καί ἄν τά παιδιά τῶν ἄλλων πεθαί-
νουν τῆς πείνας ἢ ποιός θά ἔχει καλύτερο τάφο
στό νεκροταφεῖο κι ἀναρωτάσαι τί κάνεις ἀνάμεσά
τους, τί στό καλό ἔκανες ἀνάμεσα τους για ὅσο
ζοῦσες. Ἀναρωτάσαι καί οἱ στίχοι τοῦ ἄγνωστου
ποιητῆ πού θά μείνει για πάντα στήν σκιά γιατί
τόλμησε νά μιλήσει τήν ἀλήθεια σέ στοιχείωνουν.
Λέξεις ἀραδιασμένες ἢ μία δίπλα-δίπλα στήν ἄλλη
πού πέρνουν νόημα χωρίς προσπάθεια γιατί εἶναι
ἢ ἀλήθεια ἢ ἴδια καί ἢ ἀλήθεια δέν χρειάζεται
κανενός εἶδους φτιασίδι για νά τήν ἀντικρούσεις.

*“Γιά τί τόν πέρασες τόν ἄνθρωπο βρέ φίλε
για τίποτε σπουδαῖο φοβερό
ἕνα σκουλήκι εἶν ὥρες ὥρες
πού σέρνεται στήν γῆ σιχαμερό*

*Κρύβει τήν γύμνια τῆς ψυχῆς του
μέ πλοῦτο κι ὅλα τά ὑλικά
μέ περηφάνια, κακία μῖσος
καί ψεύτικα ἰδανικά”...*

*(Μουσική σέ ὕφος ὀρχηστρικό, ἀπόκοσμο
Ὁ προβολέας φώτιζει τήν ἠθοποιό ὀλόσωμη,
τέλος ἢ μουσική)*

Ελένη Παπαδάκη

Μέ ξέχασες ἔτσι;

Καμιά φορά ἔρχεσαι ὅταν σέ πιάνουν οἱ τύψεις ἢ ὅταν δέν ἔχεις τίποτε καλύτερο νά κάνεις καμιάν ἠλιόλουστη ἢ βροχερή Κυριακή σάν θυμηθεῖς πώς ὑπῆρξες ἄνθρωπος καί μοῦ πετᾶς ἕνα λουλουδάκι ἐκεῖ πού κοιμᾶμαι μά δέ μοῦ φτάνει αὐτό, ξέρω μέ ξέχασες, ἔχεις καί σύ τίς δουλειές σου ἄλλωστε, δέν μπορεῖς νά ἀσχολεῖσαι μέ σκιές ἀπό καιρό λησμονημένες.

Ἔχεις τά δάνεια, τά προβλήματα καί τίς φασαρίες μαζί καί τόν μικρόκοσμό σου καί σύ ὅπως ὅλοι, δέ διαφέρεις,

ΔΕΝ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΔΙΑΦΕΡΕΙΣ, ΣΙΧΑΙΝΕΣΑΙ ΝΑ ΔΙΑΦΕΡΕΙΣ.

Ἡ γυναίκα σου δέ ξέρει γιά μένα, δέ θά 'θέλε ἴσως νά μάθει καί δέν τήν ἐνδιαφέρει τό χειρότερο νά μάθει, τά παιδιά σου ὅμως;

τί φταῖνε τά παιδιά σου νά μὴν ξέρουν;

Θέλησες τήν μεγάλη ζωή ἔτσι δέν εἶναι; θέλησες νά σέ προσέχουν ὅλοι σάν περνᾶς ἔτσι δέν εἶναι; ἔλα τώρα παραδέξου το εἴμαστε οἱ τρεῖς μας, ἐγώ, ἐσύ καί ἡ ὅποια συνείδηση σοῦ ἔχει ἀπομείνει.

Ἀλήθεια πές μου μόνο κάτι, μὴν ἀνυσοχεῖς εἶναι μία εὐκόλλη ἐρώτηση γιά ἀνθρώπους σάν καί σένα, δέν τά μπορεῖς τά δύσκολα καταλαβαίνω,

καταλαβαίνω πολλά περισσότερα από όσα σε αφήνω να καταλάβεις πώς έχω καταλάβει.

Πόσο πιάνει ή θυσία μου τό λοιπόν; δέν μπορεῖ θά ξέρεις πόσο, μιᾶς και ἀνακατεύσαι μέ τό χρῆμα ὅλα αὐτά τά χρόνια

Πόσο πιάνουν τά δάκρυά μου;

τά οὐρλιαχτά μου πόσο;

Ὁ φόβος καί ἡ τρομάρα μου, οἱ σκιές πού γελοῦσαν πάνω ἀπό τό κορμί μου τό ξυλιασμένο πόσο;

Πόσο πιάνει ὁ πόνος ἐκεῖνος στήν καρδιά, ἐκεῖνο τό κάψιμο στό κεφάλι, τό ταξίδι μέσα στήν μαύρη σήραγγα ὅπου πετιοῦνται οἱ ψυχές κι ἔπειτα τό κρῦο ἐδῶ στόν Ἄδη; πόσο πιάνει ἡ μοναξιά ἡ αἰώνια πού μέ καταδίκασες; (Δυνατά)

Μήν βιαστεῖς νά ἀπαντήσεις πώς δέν μέ γνώριζες καί πώς φταῖνε πάντα οἱ ἄλλοι γιά ὅ,τι δέν ξέρεις, πώς ἂν τό ξέρες θά σε ἐνοίαζε καί τέτοιες φτηνές δικαιολογίες, δέν χρειάζεται κἀν νά μου ἀπαντήσεις, τί εἶμαι ἐγώ ἐξάλλου γιά σένα παρά ἕνας ἴσκιος, ἕνα πλάσμα πού δέν ὑπῆρξα ποτέ και μόνη ἀπόδειξη ὅτι ὑπῆρξα, εἶμαι ἐγώ πού σοῦ μιλάω τώρα, μά πώς νά δώσεις σημασία σε ἕνα πλάσμα τῆς φαντασίας σου, πού γεννιέται κάθε βράδυ καί χάνεται μέ τό πρῶτο φῶς τῆς νέας μέρας; πώς νά μέ νιώσεις ὅταν δέν σε ἔμαθαν νά νιώθεις; πώς νά μέ νιώσεις ὅταν ζωῆ γιά σένα εἶναι ὅ,τι ἀγγίζεις, πώς νά μέ νιώσεις ὅταν δέν ἔχεις κέρδος ἀπό μένα καί μόνο σκοτούρες σοῦ

προσφέρω;

Αλήθεια πές μου κάτι. Μαθαίνεται τό νά
νιώθεις ἄραγε;

Μά τί ρωτάω, ποίον ρωτάω...

Μήν κάνεις νά φύγεις!!! (Επιτακτικά)

Δέ γλιτώνεις πλέον ἀπό μένα, εἶμαι παντοῦ
καί πουθενά, τριγυρίζω τά βράδια στά στενάκια
τῆς πόλης πού δέν μπορεῖ πιά νά κρύψει τήν
βρώμα της ποτέ καί γιά κανέναν λόγο οὔτε καί τήν
ἐνδιαφέρει νά τό κάνει οὔτε τήν μέρα οὔτε τήν
νύχτα. Παίρνω τούς περιπάτους μου τίς ἀφέγγα-
ρες νύχτες στά νεκροταφεῖα τῶν ζωντανῶν, στήν
πόλη μέ τά φῶτα πού εἶναι τόσο σκοτεινᾶ πού μέ
κάνουν καί φοβᾶμαι...

Φοβᾶμαι τ' ἀκοῦς; περπατῶ μονάχη ἀνάμεσα
σέ ζωντανούς καί νεκρούς ὅπως ἔζησα καί πάνω
μαζί σου καί μαζί τους, κι ἀναρωτίεμαι ποῦ βρίσκει
κανείς τούς περισσότερους νεκρούς πιά ἐδῶ ἢ ἐκεῖ;

Τό κορμί μου δέν εἶναι πιά παρά λίγα μικρά
κοκκαλάκια στοιβαγμένα στό αἰώνιο κρεβάτι πού
μέ πέταξες ἀλυσσοδεμένη μέ τίς βαριές ἀλυσίδες
τῆς λησμονιᾶς. Μά ἐγώ ὑπάρχω μόνο πού δέ μέ
βλέπεις ἢ το χειρότερο, κάνεις πώς δέ μέ βλέπεις.
Ὑπάρχω καί σοῦ ψυθιρίζω τίς νύχτες τοῦ καλο-
καιριοῦ γιά τό πόσο μοῦ ἔχει λείψει νά ξαναπάρω
μία βαθιά ἀνάσα στήν ἐξοχή μία καλοκαιρινή
νύχτα, νά περπατήσω καί νά νιώσω τά πόδια μου
νά ἀκουμποῦν στήν γῆ ἢ ἄλλες φορές οὐρλιάζω

μαζί με τόν ἀγέρα τόν χειμώνα πού με φέρνει κοντά σου, μά σύ δέ με ἀκούς ἢ νομίζεις πώς εἶμαι τῆς φαντασίας σου. Καί προπάντων ποτέ δέν μιλάς γιά μένα στούς ἄλλους μπᾶς καί σέ νομίσουν γιά τρελλό κι ἀλαφροῖσκιωτο.

Σέ παρακαλῶ μόνο, κάνε μου μία χάρη.

Βγές στόν καθαρό ἀέρα καί πάρε μιάν βαθειά ανάσα γιά μένα, θέλω ὅταν τό κάνεις αὐτό νά σκέφτεσαι ἐμένα καί γώ θά ἀνασαίνω μαζί σου, νά πάρεις ὅσο πιά πολλές ανάσες μπορεῖς γιατί θά σοῦ λείψουν, νά τό θυμᾶσαι αὐτό κακομοίρη μου πού σοῦ λέω.

Μάθε νά ζεῖς ὄχι ἀπλῶς νά ἀναπνέεις, μά τό νά ἀναπνέεις εἶναι καί αὐτό μιά καλή ἀρχή...

Νιώθω τί σημαίνω γιά σένα φίλε, ἕνα τίποτα ἕνα βάρος πού ἔρχεται ἀπό τήν ἄβυσσο καί κατά-λήγει ἐκεῖ, μία ἀπρόσμενη φωνή ἀπό τό ὑπερ-πέραν πού τήν νομίζεις φάντασμα καί πού πι-στεύεις πώς θά φύγει ἀπό μακριά σου μέ τό πρῶτο φῶς τῆς αὐγῆς, μά νά θυμᾶσαι πώς καί τό τίποτα εἶναι κάτι μέσα στόν χωροχρόνο. Ὅτι ἀγάπησα, ὅτι ἔνωσα καί ὅτι εἶδα εἶναι τέτοια χιλιάδες ἑκατομμύρια μικρά τίποτα πού κάνουν τό ὅλον, κάνουν τήν οὐσία τῆς ὑπαρξῆς, ἴσως γιά ἕνα μόνον τέτοιο μικρό τίποτα νά ἀξίζει νά ἀνταλλάξεις τήν τιποτένια ζωή σου, ἀκούς;

Πόσο λές νά πιάνω τό λοιπόν τώρα πού δέν
ἔχω σῶμα, δέν μπορῶ νά ἀνασάνω ὅπως ἐσύ τό
κάνεις ἀσυναίσθητα καί δέν μπορεῖς νά μέ δεῖς;

Σέ ρωτάω τό λοιπόν ἀπάντησέ μου ἐπιτέλους!!!
(Δυνατά)

Μά τί ρωτάω, ποῖον ρωτάω...
(Παύση)

Σέ ρωτάω χρόνια, μά ἀπάντηση δέν πῆρα, ὅ-
πως τότε πού δέν πῆρα ἀπάντηση γιά τό πού μέ
πᾶνε ἐκεῖνες οἱ σκιές πού μέ ἔστειλαν πρῖν τήν
ώρα μου ἐδῶ χάμω.

Σέ ρωτάω χρόνια, μά σύ δέν ἀκοῦς πλέον,
εἶπαμε ἔχεις τίς δουλειές καί τούς λογαριασμούς
σου ποιά εἶμαι γώ πού θά νοιαστεῖς γιά μένα; ἕνα
τίποτα μέσα στήν αἰωνιότητα, μιά στιγμή μονάχα,
μία στιγμή τόσο ξένη καί τόσο δική σου συνάμα.

Καί σύ τό ἴδιο εἶσαι μία στιγμή μέσα στήν
αἰωνιότητα, μόνο πού ἐγώ φρόντισα νά πάω πρὸς
τό φῶς ἐνῶ ἐσύ ζεῖς μέσα στό σκοτάδι...

Ἄ! νά μήν ξεχάσω κάτι.

Εἶναι κι ἄλλοι ἐδῶ μαζί μου νά ξέρεις ἐκτός
ἀπό ὅσους εἶμουν μαζί τό τελευταῖο βράδυ στήν
γῆ κι αὐτοί μέ ἀποφεύγουν, δέν μοῦ μιᾶνε καί δέ
μέ χαιρετοῦν ἐπίσης, μόνο κάνουν παρῆα μέ τούς
δολοφόνους μου, κάτι ψιθυρίζουν μά δέν μπορῶ νά
ἀκούσω, δέν θέλω νά ἀκούσω ἴσως, δέ μέ νοιάζει
οὔτε καί μέ ἔνοιαξε ποτέ νά ἀκούσω τίποτα τέτοιο.

Δουλεύαμε μαζί μέ πολλούς ἀπό αὐτούς. Τό

'Ξερά δέν μέ ἤθελαν ποτέ, μέ σιχαίνονταν ἀλλά ἐγώ τούς ἀγαπούσα, ἴσως γιά αὐτό μέ σιχαίνονταν περισσότερο ἀπό ὅλα. Τώρα περιδιαβαίνουν σκεπτικοί ἐδῶ κάτω, γυρνᾶνε ἀνήσυχοι ὅπως ὁ φυλακισμένος στό προαύλιο τῆς φυλακῆς κι ἔπειτα χάνονται ὅπως ἦρθαν, κάπου κάπου ξαναφαίνονται μά ποτέ τους δέ μοῦ μιλοῦν λές καί μέ ντρέπονται ἂν καί ἐδῶ δέν ὑπάρχουν συναισθήματα.

Νά σοῦ πῶ καί κάτι νά γελάσεις λίγο;

Κάποιοι ἀπό αὐτούς ἦσαν στήν κηδεῖα μου κι ἔκλαιγαν περισσότερο ἀπό ὅλους, περισσότερο κι ἀπό τούς δικούς μου ἀνθρώπους, ἔκλαιγαν τόσο δυνατά καί τόσο πολύ πού σέ μιά στιγμή ἔβαλα τά γέλια... τούς νόμιζα γιά χειρότερους θεατρίνους μά ὄχι, ξεγέλασαν ἀκόμα καί μένα, οἱ ἄθλιοι. Κεῖνο τό μουντό πρωινό τῆς κυριακῆς πού πήγαινα τήν τελευταία μου βόλτα ἀνάμεσα σέ ἐχθρούς καί φίλους, κείνη τήν μέρα πού ἀποχαιρετοῦσα τήν γῆ πού ἀγάπησα μέ ὅλη μου τήν καρδιά γιά πάντα, κείνη τήν μέρα τούς βάφτισα πραγματικούς θεατρίνους. (Γέλια δυνατά).

Ἐκτοτε ἄνοιξε ὁ δρόμος κι ἀνέβηκαν τά σκαλιά τῆς ἐπιτυχίας. Ἡ νεκρόκασά μου δέν ἦταν τιποτε περισσότερο ἀπό ἓνα σκαλί ἀκόμα γιά κείνους κι ἀνέβαιναν κι ἀνέβαιναν κατεβαίνοντας ἀκόμα παρακάτω... κι ὁ κόσμος χειροκροτοῦσε, κι ὅσο πιό ψεύτικοι γίνονταν, τόσο πιό δυνατά χειροκροτοῦσε...

Μά νομίζεις πῶς στεναχωροῦμαι γιά αὐτό;

Ἀστεῖα πράγματα τῶν ζωντανῶν πού ἐδῶ
μοιάζουν ἀκόμα πιό γελοία, σκάμε στά γέλια σοῦ
λέω ὥρες-ὥρες.

Ποῦ πᾶς φίλε; φεύγεις;

Γιατί δέν μιλᾶς σέ ὅ,τι σοῦ λέω; καί σύ ἀμίλη-
τος σάν καί τούς ἄλλους ἔτσι; καί σύ μία ἀπό τά
ἴδια μοῦ φαίνεται.

Ὅσο θυμᾶμαι τή ζωή μου, πάντα ἔψαχνα ἀν-
θρώπους νά μιλᾶνε, ἀνθρώπους νά μιλήσω καί νά
μοῦ μιλήσουν μά οὔτε πάνω οὔτε δῶ κάτω βρῆκα
κανέναν.

ΠΟΝΑΩ! ΠΟΝΑΩ ΚΑΙ ΚΡΥΩΝΩ!! (Δυνατά)

Πονάω γιά σένα ἀνθρωπάκο, ἐγώ πάει τέλειω-
σα καί τώρα σέ κοιτάζω ἀπό μακριά χωρίς νά
μπορῶ νά κάνω καί πολλά, ξέρεις ἔλεγα μέ τόν
νοῦ μου πῶς ὅποτε κάνει κάποιος ἐκεῖνο τό με-
γάλο ταξίδι ἴσως πονέσει γιά ὅσο εἶναι μέσα στό
κορμί του μά ἤλπιζα ὁ πόνος νά τελειώνει ἐκεῖ.

ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΤΣΙ!!! ΠΟΝΑΩ ΚΑΙ ΔΩ!!

Πονάω γιατί δέν βλέπεις ποῦ πηγαίνεις,
πονάω γιατί δέν ἀγαπᾶς οὔτε ἐσένα
πλέον, μόνο κοιτάζεις πόσα θά βγάζεις γιά νά
ἀγοράζεις ὅλο καί περισσότερα
ὅλο καί περισσότερα, μά τό θέμα δέν εἶναι τί
βγάζεις ἀλλά τί βάζεις μέσα στό
κεφάλι καί τήν ψυχή σου.

**ΕΓΩ ΠΑΕΙ ΡΕ ΤΕΛΕΙΩΣΑ!! ΞΟΦΛΗΣΑ ΜΕ
ΤΟΥΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥΣ ΜΟΥ!!!** (Δυνατά)

"Ηλπίζα νά'ταν έτσι δηλαδή (Μέ φωνή σβησμένη από τήν απογοήτευση), όταν εκείνος ό σκιερός, εκείνο τό άνθρωπάκι πού δέν ξανάδα από τότε, άγγιξε μέ τήν κάνη του πιστολιου του τό κεφάλι μου. Έλεγα "Θεέ μου σέ λίγο τελειώνω από 'δω, σέ λίγο θά σέ συναντήσω πάρε μου τόν πόνο μακριά"

Μά δέν είναι τόσο άπλά τά πράγματα
(Μέ απογοήτευση)

Άκου κάτι ψεύτικο άνθρωπάκι

Δέ θέλω νά ξανάρθεις στό νεκροταφείο ξηγημένα πράγματα. Δέ θέλω νά μου ξαναπετάξεις λουλούδια, δέν τά θέλω αυτά τά λουλούδια, τά σιχαίνομαι κι άς τά λατρεύω τά λουλουδάκια. Δέ θέλω νά μέ ένοχλείς πλέον μέ τά κλάμματά σου, μέ τίς μύξες και τά σάλια σου σέ σιχαίνομαι όπως έγινες. Ό,τι έκανα, για σένα τό έκανα και τήν τελευταία μου στιγμή διάολε, σκεφτόμουν "μακάρι νά 'μαι έγώ τό πρόβλημα, μακάρι νά μέ θυσιάσουν ως άλλη Ίφιγένεια προκειμένου νά φυσήξει ό ούριος άνεμος πού θά ανοίξει τά πανιά τών Έλλήνων για τήν Τροία"

Μά δέν έγινε έτσι... (Κατεβάζει τό κεφάλι σιγά - σιγά)

Αφηγητής

(Απαγγέλει) – «Κι από τοῦ τάφου τό σκοτάδι
εἶναι πολύ πιό φοβερό
τῆς λησμονιᾶς τό κρύο χᾶδι
σάν σέ σκεπάσει τό πικρό»

Ἑλένη Παπαδάκη

Δέν ξέρω ἂν θά ξαναβρεθοῦμε ὁ χρόνος μου
μαζί σου τελειώνει, πρέπει νά στό πῶ κι αὐτό.

Σ'ἀγάπησα νά ξέρεις, σ'ἀγάπησα μέ ὅλη μου
τὴν ψύχη ἠλίθιε, μά σύ προτίμησες νά μέ πετάξεις
στήν λησμονιά καί μαζί μέ μένα ὅλα τά ὁμορφα
αὐτοῦ τοῦ κόσμου ἐκεῖ πάνω, προτίμησες μερικές
πλαστικές χάντρες ψευτοπολιτισμοῦ ἀντί γιά μιάν
ψυχή ἀληθινή, δέν ἄξιζε αὐτή ἢ ἀντάλλαξη, τό
βλέπεις ἔτσι δέν εἶναι; σέ ρίξανε βλάκα, δέν μπορεῖ
νά μήν τό βλέπεις...

ΤΙ ΑΛΛΟ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΥΜΒΕΙ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟ ΔΕΙΣ;

Δέν θέλω νά σέ νιώθω κοντά μου ἂν δέν ἀλλά-
ξεις, ἂν δέν ἀλλάξεις δέν θέλω τό παραμικρό ἀπό
σένα, εἶναι ψεύτικο, εἶναι δῆθεν, εἶναι κοροϊδία.
Μά δέν κοροϊδεύεις ἐμένα κακόμοιρε, ἐσένα κο-
ροϊδεύεις

ΚΑΙ 'ΓΩ ΠΟΝΑΩ... (Μέ ἀπογοήτευση)

ΜΗΝ ΞΑΝΑΡΘΕΙΣ, ΜΗΝ ΞΑΝΑΡΘΕΙΣ!!!

(Δυνατά)

Ἄν δέν ἀλλάξεις μήν ξανάρθεις...
(Λυπημένα μέ σβησμένη φωνή)...

(Τά φώτα σβήνουν σιγά-σιγά,
μουσική σέ ὕφος μελαγχολικό)

ΤΕΛΟΣ ... (;)

«Ἡ ἀλυσίδα φαντάζει ωραιότερη
ὅταν ὁ σκλάβος τήν περνᾷ μόνος του
στόν λαιμό του»

Βιογραφικό Έλένης Παπαδάκη

Η Έλενη Παπαδάκη (4 Νοεμβρίου 1908 - 21 Δεκεμβρίου 1944) υπήρξε μεγάλη Έλληνίδα ήθοποιός που διέπρεψε σέ ποικίλους ρόλους. Τό πέραςμά της από τήν έλληνική σκηνή άφησε ένα μυθικό άποτύπωμα όριακό καί άνεπανάληπτο καί ήδη σέ ηλικία 36 έτων κατόρθωσε νά οικοδομήσει ένα μέγιστο παράδειγμα όλοκληρωμένου καλλιτέχνη

Δολοφονήθηκε μετά από προβοκάτσια μελών τής πολιτοφυλακής Γαλατσίου-Πατησίων, στά 36 της χρόνια, κατά το κίνημα των Δεκεμβριανών του 1944, στίς 21 Δεκεμβρίου 1944, στά διωλιστήρια τής ΟΥΛΕΝ, κατηγορούμενη για έπίδειξη φιλογερμανικής στάσης που κράτησε κατά τή διάρκεια τής Κατοχής.

Οί ύπαίτιοι τής δολοφονίας καταδικάστηκαν σέ θάνατο καί εκτελέστηκαν δημόσια στήν πλατεία Κολιάτσου.

Η Έλενη Παπαδάκη είχε επίσης τιμηθεί μέ "βασιλικό έπαινο – ευαρέσκεια" στίς 31 Οκτωβρίου του 1939, σέ ιδιαίτερη τελετή από τόν Βασιλέα, "διά τάς εις τό έλληνικόν θέατρον έξαιρέτους αυτής ύπηρεσίας καί ιδιαίτερος διά τάς έν τῷ εξωτερικῷ παρασχεθείσας τοιαύτας".

(Πηγή <http://el.wikipedia.org/>)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Ο Νικηφόρος Βυζαντινός (φιλολογικό ψευδώνυμο του Παναγιώτη Χατζηγεωργιάδη), είναι μέλος της ένωσης πνευματικῶν δημιουργῶν Ἀγγλίας, λογοτέχνης καί δημοσιογράφος. Γεννήθηκε στά 1976 στήν Ἀθήνα καί ἔπειτα ἀπό τό πέρας τῶν ἐγκυκλίων σπουδῶν του, σπούδασε οικονομικά καί ψυχολογία σέ πανεπιστήμια τῆς Ἀγγλίας, ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 2000 ὅμως ἀσχολήθηκε μέ τήν παραγωγή μουσικῆς.

Ὡς λογοτέχνης ἔχει ἤδη διακριθεῖ ἐπί σειρά ἐτῶν στούς δελφικούς ἀγῶνες ποίησης πού διοργανώνονται ἀπό τήν Πανελλήνια Ἑνωση Λογοτεχνῶν, ἀλλά καί ἔχει ἀποσπάσει πολλά πρῶτα καί δεύτερα βραβεῖα ἀπό ἄλλους φιλολογικούς διαγωνισμούς πού πραγματοποιοῦνται στήν χώρα, ἐνῶ ὡς μουσικοσυνθέτης ἔχει διεθνή παρουσία σέ χώρες τῆς Εὐρώπης, ἀλλά καί διακρίσεις σέ βραβεῖα τῆς μουσικῆς βιομηχανίας στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες Ἀμερικῆς.

Ἐδῶ καί ἀρκετά χρόνια, δημοσιογραφεῖ ἐπάνω σέ ζητήματα πού ἀφοροῦν τήν τέχνη, τόν πνευματικό κόσμο καί τά ὅποια προβλήματα του, ἐνῶ ἀσχολεῖται ἐνεργά μέ τήν πολιτική, ὑπῆρξε ὑποψήφιος βουλευτῆς καί εὐρωβουλευτῆς καί γενικότερα ἐνεργός πολίτης, μιᾶς καί θεωρεῖ πῶς ἡ ἐνασχόληση μέ τά κοινά δέν εἶναι μόνον δικαίωμα μά καί καθῆκον σέ καιρούς χαλεπούς ιδιαίτερα γιά τούς ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος.